

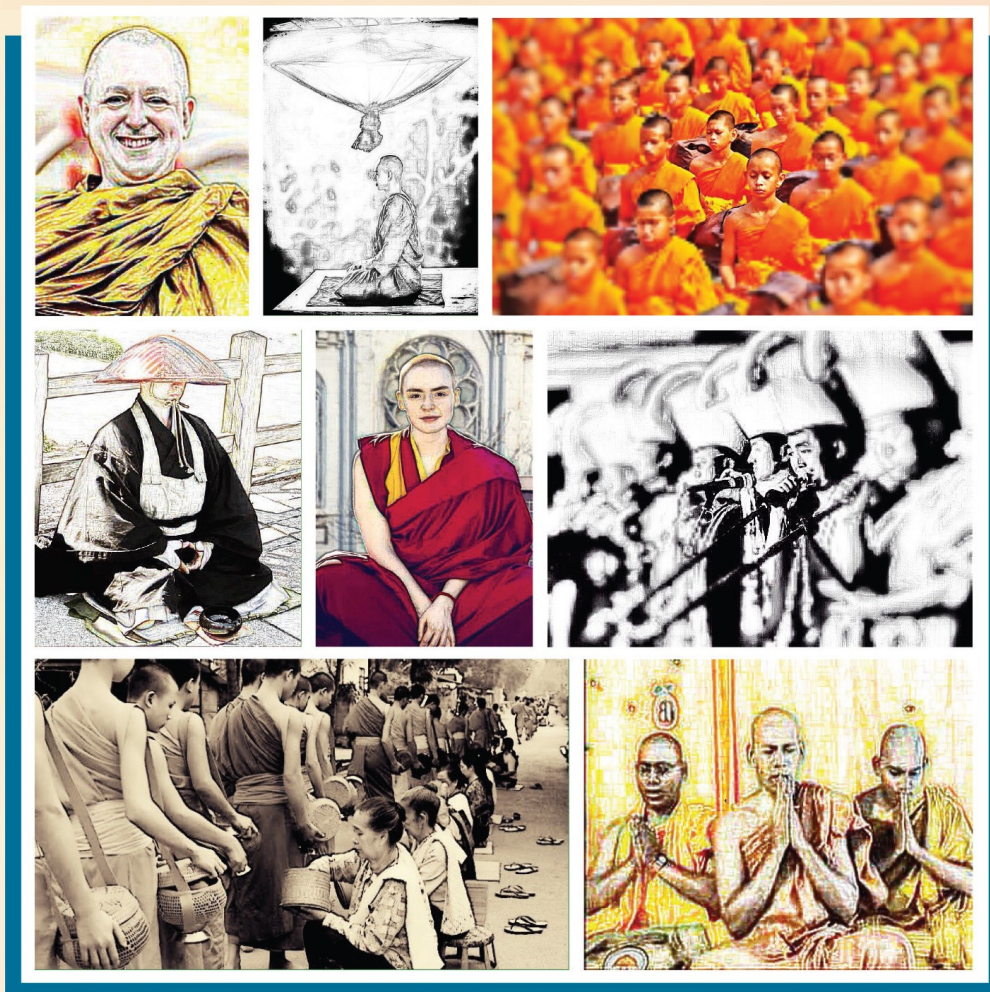
วารสาร

Semiannual Magazine

แสงธรรม

The Light of Dharma

ปีที่ 4 ฉบับที่ 1 กรกฎาคม - ธันวาคม 2562
Volume 4 Issue 1 July - December 2019

สถานการณ์พุทธศาสนาในโลกปัจจุบัน #40 The Situations of Buddhism in the World Today #47

พระมหากษัตริย์แห่งอิสลามิกชน #24 / Royal Grace to the Muslims #29
เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ #54 / Buddhist Economic #58
การถือมังสวิรัตติ #34 / Vegetarianism #37

พุทธวจนะ/Buddha's Words

๑ อปฺปมาโท อมตํปทํ
ปมาโท มจฺจุโน ปทํ
อปฺปมตฺตา น มียนฺติ
เย ปมตฺตา ยถา มตา

๑ ความไม่ประมาท เป็นทางอมตะ
ความประมาท เป็นทางแห่งความตาย
ผู้ไม่ประมาท ไม่มีวันตาย
ผู้ประมาท ถึงแม้ชีวิตอยู่ก็เหมือนคนตายแล้ว

๑ *Heedfulness is the way to the Deathless;
Heedlessness is the way to death.
The heedful do not die;
The heedless are like unto the dead.*

จาก เสฐียรพงษ์ วรรณปก, พุทธวจนะในธรรมบท, บทที่ 21 หมวดไม่ประมาท

From Mr.Sathienphong Wannapok, *The Buddha's Words in the Dhammapada*, lesson 21 of 'Heedfulness'

วัตถุประสงค์

วารสาร *แสงพระธรรม* เป็นวารสารภาษาไทยและอังกฤษราย 6 เดือน จัดทำขึ้นภายใต้มูลนิธิ พระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕ มีเนื้อหาเกี่ยวกับหลักธรรมคำสอนและความรู้ในพุทธศาสนา เรื่องราวของบุคคลสำคัญ และข่าวกิจกรรมด้านพระศาสนาในจังหวัดภูเก็ต รวมทั้งโครงการ พระพุทธมิ่งมงคลเอกนาคคีรี (“พระใหญ่”เมืองภูเก็ต) ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด ภายใต้ วัดกิตติสังฆาราม(วัดกะตะ) เผยแพร่เป็นธรรมบรรณาการ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด และ เผยแพร่ผ่านสื่อต่างๆที่ดำเนินการโดยมูลนิธิฯ รวมทั้งมอบให้แก่ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กรเพื่อสาธารณประโยชน์ และสถานที่ๆเหมาะสมในภูเก็ต โดยคณะทำงานผู้ก่อตั้งวารสารนี้ใน อดีต(ภายใต้พุทธสมาคมจังหวัดภูเก็ต ปี 2550-2551) โดยวาระใหม่นี้เริ่มจากฉบับเดือนกรกฎาคม- ธันวาคม 2559 เป็นปฐมฤกษ์

ห้องสมุดสถานศึกษา หน่วยงาน องค์กร และผู้สนใจต้องการรับวารสารนี้ไปเพื่อประโยชน์ สาธารณะ กรุณาติดต่อขอรับได้ที่

มูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคล ศรัทธา ๔๕

42/14 หมู่ 2 ถนนเทพกระษัตรี ตำบลรัษฎา อำเภอเมือง จังหวัดภูเก็ต 83000

โทร 076 373 138-9, 08 1891 3827 โทรสาร 076 373 140

email : mingmongkolphuket@gmail.com

Purpose

The Light of Dharma is a bilingual semiannual magazine in Thai and English. It is sponsored by Phraphutthamingmonkhon Sattha 45 Foundation. Its content is about the teachings and knowledge of Buddhism, stories of important characters in Buddhism and news about Buddhist activities in Phuket, including the Phraphutthamingmonkhon Ek-nakkhiri project (The Big Buddha of Phuket) at The Buddha Garden on Mt. Nakkerd under the supervision of Kittisangkham Temple (Kata Temple). Our purposes are to contribute Dharmic knowledge at the peak of Khao Nakkerd (Nakkerd Hill) and through various other medias of the foundation as well as donating copies of the magazine to public amenities such as libraries, government organizations, charity organizations and other suitable places in Phuket. This magazine project is run by the same editorial board that used to run a magazine project of the same name, which was then sponsored by the Phuket Buddhist Society 2007-2008. The first issue of this new magazine is scheduled to be the July-December 2016 issue.

Any libraries, education institutes, organizations and individuals who are interested in receiving this magazine for public benefits may contact the foundation by using the contact details below.

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation

42/14 Moo 2, Thepkasatri Road, Rasada Sub-District, Muang District,
Phuket Province 83000

Tel: 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax: 076 373 140

Email: MingmongkolPhuket@gmail.com

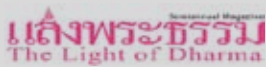
สารบัญ

แสงแรก	1
วัตถุประสงค์	2
บทบรรณาธิการ	6
ฎเกิดพุทธกิจ	8
แสงแดนใต้	24
แสงมาตุคาม	34
พุทธปรัชญากับโลกปัจจุบัน	40
แสงประยุทธ์	54
แสงใหม่	62
บัวสามแบบ	70

Contents

First Light	1
Purpose	3
Editorial Preface	7
Phuket Buddhist Activities	16
Light of the South	29
Light of Motherhood	37
Buddhist Philosophy and the Modern World	47
Light of Prayudh	58
The New Light	66
Three Lotus	70

Volume 4 Issue 1 July - December 2019

Owner : Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation
Consultant : Dr.Prasith Koysiripong Mr.Suporn Vanichakul Mr.Phat Jankeaw
Editor : Harin Sukavat
Assistant to Editor : Wasu Koysiripong Prakorb Srirattanawadee
Writers & Contributors : Chote Khochaban Guid Thammasan Thitikarn Anurat
Law Consultant : Wanchana Tonthanant
Graphic : Chainarong Phaphonggam
Editorial Office : 5/20 Moo 2, Chaofa Rd., T.Wichit, A.Muang, Phuket 83000
Tel 076 221 884, 08 1552 3790 Email : harin_s@hotmail.com
Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation : 42/14 Moo2, Thepkrasattree Rd.,
T.Rasada, A.Muang, Phuket 83000 Tel 076 373 138-9, 08 1891 3827 Fax 076 373 140 ,
www.mingmongkolphuket.com
Printer : Sahathammik Co., Ltd.
Tel 0 2864 0434-5 Fax 0 2864 3540 Email : sahadhammik@gmail.com

ขณะที่วิทยาการในโลกยุคดิจิทัลขยายบทบาทต่อวิถีชีวิตของทุกคนบนโลก ออกไปเรื่อยๆ ความรู้เกี่ยวกับพุทธศาสนาในนานาประเทศที่ผู้สนใจนำไป ศึกษาและปฏิบัติก็ดูเหมือนจะขยายออกไปเรื่อยๆเช่นกัน ทั้งการปฏิบัติคู่ไปกับการศึกษาหลักธรรม และการปฏิบัติบางเรื่องที่ไม่อิงกับหลักศาสนา หรือแม้แต่ไม่สนใจพุทธศาสนาเอาเลย หากแต่เห็นคุณประโยชน์บางอย่าง ได้แก่ประโยชน์ จากการปฏิบัติด้านสมาธิ

ถึงจะไม่เร็วว่าการขยายตัวของวิทยาการด้านไอทีซึ่งเกี่ยวพันชีวิต ทางกายภาพ แต่การขยายความรู้ด้านสมาธิเพื่อรักษาสุขภาพจิต ส่งเสริม สมรรถภาพกาย หรือเพิ่มประสิทธิภาพในการประกอบกิจประจำวัน อันสมาธิ ซึ่งเป็นคุณสมบัติติดตัวมาของมนุษย์ทุกคนนั้น ก็เพราะมันสร้างคุณประโยชน์ ดังกล่าวได้จริง

บทความ“สถานการณ์พุทธศาสนาภูมิภาคต่างๆของโลกปัจจุบัน”ใน *แสงพระธรรม*ฉบับนี้จะทำให้เราารู้พัฒนาการของพุทธศาสนาในขอบเขตโลก แล้วลองไปพิจารณาเรื่องสมาธิอันเป็นเครื่องมือเข้าถึงแก่นของพุทธธรรมให้ มากยิ่งขึ้นได้บ้างกระมัง(ท่านที่สนใจ กรุณากลับไปอ่าน“โกเอ็นก้ากับการ ส่งเสริมพุทธธรรมในรูปแบบที่ไม่ใช่ศาสนา”ใน*แสงพระธรรม* #5 โดยผู้เขียน คนเดียวกัน หรือเข้าไปอ่านวารสารนี้ที่ www.sattha45foundation.com) ซึ่งอาจช่วยให้เราตอบคำถามเกี่ยวกับพระพุทธศาสนาแก่เพื่อนหรือเพื่อน ต่างชาติต่างศาสนาที่สนใจใฝ่รู้แก่นพุทธธรรมได้ทางหนึ่ง

รวมทั้งตอบข้อสงสัยของเราเองในเรื่องสิ่งประเสริฐสุดกับเครื่องมือที่จะ นำไปสู่สิ่งนั้น แล้วปฏิบัติ อันจะเป็นการทำหน้าที่ของชาวพุทธที่แท้ได้อีกด้วย

Editorial Preface

Translated to English : Barry Ismail

While the technology in the digital world expands into the lives of everyone on the planet, with it, the awareness of Buddhism, also, seems to be expanding into the lives of people throughout various countries to study and practice as well.

People are both practicing and studying the principles of Buddhism but also, some that are not seen as religious or even accredited to Buddhism, but they are merely seeing the benefits of these practices. Meditation and mindfulness for example, are two examples of Buddhist practices that are being accepted by more and more people for inclusion into their healthier life style choices.

Expanding, (not as quickly as IT. Science is in the physical world) yet expanding nonetheless, the awareness of meditation and its' benefits in improving and maintaining Mental Health. Expanding knowledge in physical activity and the health benefits to improving daily life. Truly understanding the benefits that meditation has and that every one of us has the power within to positively affect our minds.

The article, "Situation of Buddhism in different parts of the world today" aims to give us, not only the awareness of this development, but also to consider meditation as a vehicle, or tool, to reach the core of Buddhism. Please go back and read "S.N. Goenka and the non-sectarian promotion of Buddha Dharma" in *The light of Dharma #5*" by the same author. Or, you can read this Journal at, www.sattha45foundation.com, which may help you to answer your questions and those of your friends', regarding Buddhism who may be interested in learning the "core" of Buddhism.

It may also answer your own doubts on the wonderful things that you can achieve and how you can act, in a true Buddhist way.

(1)สอนสมาธินักโทษ

25 ธันวาคม 2561

พระเถระและคณะวิทยากร
ของมูลนิธิฯ สอน “ชินสา
สมาธิ” แก่ผู้ต้องขังหญิงชาย
ณ เรือนจำจังหวัดภูเก็ต

(2)สวดมนต์รับปีใหม่

31 ธันวาคม 2561

พุทธศาสนิกชน
ร่วมสวดมนต์ข้ามปี
ณ โถงพระใหญ่
พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(3)บรรยายธรรม

4 มกราคม 2562

คณะวิทยากรของมูลนิธิฯ บรรยาย “ทาน ศีล สมาธิ”
แก่นักเรียนโรงเรียนดาวรุ่งวิทยา

(4)เสปียงวันเด็ก

12 มกราคม 2562

มูลนิธิฯ ร่วมจัดอาหารเลี้ยงในงานวันเด็กแห่งชาติ
ณ ที่ทำการเทศบาลตำบลฉลอง ภูเก็ต

(5)อบรมประจำเดือน

18 มกราคม 2562

วิทยาการมูลนิธิฯอบรมเรื่องคุณธรรม
ประจำเดือนมกราคมที่โรงเรียนดาวรุ่งวิทยา

(6)พายุปลาบึก

4-23 มกราคม 2562

มูลนิธิฯร่วมกับครูนักเรียนโรงเรียนบ้านฉลองบรรจุกุ้งยังชีพ
500 กุ้ง ลำเลียงความช่วยเหลือบรรเทาความเดือนร้อน
ประชาชนในหลายจังหวัดภาคใต้ที่ประสบภัยพายุ‘ปลาบึก’

(7)เพื่อครอบครัว

26 มกราคม 2561

สนับสนุนอาหารเครื่องต้มและยานพาหนะ
ในกิจกรรม“วิ่งหยุดความรุนแรงในครอบครัว”
ที่ศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดภูเก็ตจัดขึ้น

(8)เพื่อชาวมอแกน

5 กุมภาพันธ์ 2562

มูลนิธิฯและกลุ่มจิตอาสา นำกุ้งยังชีพ 500 กุ้ง
ไปมอบให้ชาวมอแกน เกาะสุรินทร์ใต้
อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะสุรินทร์ พังงาที่ประสบอัคคีภัย
70 หลังคาเรือนเมื่อค่ำ 3 กุมภาพันธ์ 2562

(9)แต่เยาวชน

12 กุมภาพันธ์ 2562

มูลนิธิมอบหนังสือที่ระลึกการบวชเนกขัมมะฯ ให้แก่รัฐวิชัย อริยพัชัญพล ผู้พิพากษาหัวหน้าศาลเยาวชนและครอบครัวจังหวัดภูเก็ต เพื่อมอบให้แก่เยาวชนที่ต้องคดีซึ่งสมัครใจเข้ารับการบวชในโครงการบวชเนกขัมมะที่ร่วมกันจัดขึ้นเมื่อ 20-27 ตุลาคม 2561 ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(10)แต่พระและชาวบ้านนราฯ

17 กุมภาพันธ์ 2562

มูลนิธิมอบข้าวสารอาหารแห้งแก่พระสงฆ์และชาวบ้านเพื่อร่วมสร้างสันติสุข โดยมีนายอำเภอบาเจาะและตัวแทนนักธุรกิจจังหวัดนราธิวาสร่วมงาน ณ วัดอุไรรัตนาราม อำเภอบาเจาะ นราธิวาส

(11)คณะศรัทธาอิตาลี

24 กุมภาพันธ์ 2562

ผู้ศรัทธาชาวอิตาลี 22 คน มานมัสการพระใหญ่และถวายสังฆทาน กำลังฝึกกรรมฐานพัฒนาจิตด้วยวิธี “7 นาทีสร้างสุข” กับวิทยากรมูลนิธิฯ

(12)ศาสนิกเวียดนาม

26 กุมภาพันธ์ 2562

พุทธศาสนิกชนเวียดนามในอเมริกากลับมาเยี่ยมบ้านเกิด แวะมาสักการะพระใหญ่เมืองภูเก็ต

(13)มอบความรู้

26 กุมภาพันธ์ 2562

มูลนิธิฯมอบหนังสือมนต์พิธี 50 เล่มให้แก่จิตติมา ช่วยสถิตย์ เพื่อถวายให้แก่วัดहुแกง วัดนางว วัดควนพญา และมอบให้กับโรงเรียนผู้สูงอายุ จังหวัดตรัง

(14)ถวายที่ดิน

2 มีนาคม 2562

สุพร วณิชกุลและครอบครัวถวายโฉนดที่ดิน 3 แปลงรวม 32 ไร่ 79 ตารางวาแต่สมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์ (ประยุทธ์ ปยุตฺโต) เจ้าอาวาสวัดญาณเวศกวัน โดยมีพระมงคล ธีรคุณ(อาศร จินตาศิลา) รองเจ้าอาวาส เป็นตัวแทนมารับมอบ ณ วิเวกภาวัน ตำบลบางทอง อำเภอท้ายเหมือง พังงา

(15)สวดดีท้าวเทพฯ

9 มีนาคม 2562

มูลนิธิฯสนับสนุนงานสวดดีท้าวเทพกระษัตรี ท้าวศรีสุนทร ประจำปี 2562 ณ สวนพระพุทธศาสนา วัดม่วงโกมารภัจจ์ ภูเก็ต

(16)ถวายบาตรและไตรจีวร[1]

11 มีนาคม 2562

มูลนิธิฯร่วมกับคณะสงฆ์และผู้ศรัทธาจังหวัดภูเก็ต มอบบาตรและไตรจีวรเพื่องานบรรพชาสามเณรภาคฤดูร้อน ให้แก่วัดศรีสาคร อำเภอศรีสาคร นราธิวาส

(17) ถวายบาตรและไตรจีวร[2]

12 มีนาคม 2562

สำราญ จินดาพล นายกเทศมนตรีตำบลฉลอง
รับมอบเงิน 10,000 บาทจากสุพร วนิชกุล
เพื่อโครงการเยี่ยมผู้ป่วยติดเตียงในเขตตำบลฉลอง
พร้อมทั้งร่วมเป็นเจ้าภาพบวชสามเณรภาคฤดูร้อน
โดยคณะสงฆ์เรือเสาะ-ศรีสาคร นราธิวาส

(18) โรงเรียนสะอาด

12 มีนาคม 2562

มูลนิธิสนับสนุนรถน้ำให้แก่
โรงเรียนบ้านฉลองในวัน
Big Cleaning Day

(19) ฝายกั้นน้ำ

3 มีนาคม 2562

มูลนิธิสนับสนุนรถบรรทุก 6 ล้อและอาหารน้ำดื่มร่วมกับ
จิตอาสา เจ้าหน้าที่ตำรวจสภ.ตะกั่วป่า ต.ชด.ตะกั่วป่า
และชาวบ้านในชุมชนสร้างฝายกั้นน้ำให้กับ
สำนักสงฆ์บางนายสี ตำบลบางนายสี อำเภอตะกั่วป่า พังงา

(20) เยี่ยมโครงการฯ

23 มีนาคม 2562

เกษม เกษมปัญญา ผู้พิพากษาอาวุโสประจำสำนักงานอธิบดี
ผู้พิพากษามาตร 1 และศักดิ์ดา ศรีวีริยะไพบูลย์
อดีตนุวัติสมาชิก มาเยี่ยมชมโครงการพุทธอุทยาน
ยอดเขานาคเกิด สักการะพระใหญ่ และบริจาคเงินสมทบ
โครงการฯ โดยสุพร วนิชกุลให้การต้อนรับ

(21) ศาสนิกชนปัตตานี

27 มีนาคม 2562

คณะผู้สูงอายุตำบลบ้านดอน อำเภอปะนาเระ ปัตตานี มาเยี่ยมชมพุทธอุทยานยอดเขานาคเกิดและ สักการะพระใหญ่เมืองภูเก็ต

(22) บวขทหารพราน

1 เมษายน 2562

มูลนิธิร่วมจัดงานอุปสมบททหารพรานนาวิกโยธิน กองทัพเรือ 12 นาย ณ วัดอุไรรัตนาราม อำเภอบาเจาะ นราธิวาส โดยจะพำนักปฏิบัติกิจ ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด

(23) เยี่ยมสามเณร

3 เมษายน 2562

ผู้อำนวยการโรงพยาบาลวชิระภูเก็ตและคณะเยี่ยมสามเณร ที่บวชภาคฤดูร้อน ณ พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด พร้อมมอบใบเกียรติคุณแก่สุพร วณิชกุล ในการปรับปรุงห้องผู้ป่วยฉุกเฉินโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต

(24) วันสงกรานต์

13 เมษายน 2562

พระสงฆ์พำนักที่พุทธอุทยาน ยอดเขานาคเกิดและพระนวกะ 12 รูปจากนราธิวาสบิณฑบาตและ ให้ญาติโยมสรงน้ำเนื่องใน วันมหาสงกรานต์

(25) รัฐมนตรีกัมพูชา

21 เมษายน 2562

ปาน สรศักดิ์ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์
ประเทศกัมพูชา มาชมพุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด
และสักการะพระใหญ่เมืองภูเก็ต

(26) ถวายบาตรและไตรจีวร[3]

25 เมษายน 2562

คณะมูลนิธิฯ เดินทางไปมอบบาตรและไตรจีวร 59 ชุด
พร้อมทั้งถวายปัจจัย 20,000 บาท แต่พระเทพศีลวิสุทธี
เจ้าคณะจังหวัดนราธิวาส เพื่องานอุปสมบทเนื่องใน
พระราชพิธีบรมราชาภิเษก ณ วัดประชุมชลธารา
อำเภอสุไหงปาดี นราธิวาส

(27) เยี่ยมมัสยิด

25 เมษายน 2562

สุพรและคณะมูลนิธิฯ ไปชมศูนย์หัตถกรรม
ชุมชนฯ และเยี่ยมมัสยิดนूरูลฮูด้า ตำบลบูโยะ
อำเภอสุไหงโก-ลก นราธิวาส ได้มอบเงิน
สมทบทุนปรับปรุงอาคารจอดรถ
ผู้มาละหมาดให้แก่มุฮัมมัด สาแลแม
นายกองค์การบริหารส่วนตำบลบูโยะ

(28) บริการน้ำ

27 เมษายน 2562

การขาดแคลนน้ำประปาอันเนื่องจากอุณภูมิสูงกว่าปกติ
และฝนทิ้งช่วงปลายเดือนเมษายน มูลนิธิฯ จึงจัดรถลำเลียง
น้ำประปาไปจ่ายแจกตามหมู่บ้านที่แจ้งเข้ามา

(29)บวชถวายในหลวง

2 พฤษภาคม 2562

มูลนิธิฯร่วมงานอุปสมบทในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก
ในหลวงรัชกาลที่ 10 ณ วัดท่าเรือ ภูเก็ต
มีเจ้าหน้าที่หนึ่งคนสมัครใจบวช
โดยสุพร วนิชกุลรับเป็นเจ้าภาพ

(30)โรงครัวพระราชทาน

4 พฤษภาคม 2562

มูลนิธิฯจัดโรงครัวพระราชทาน
บริเวณถนนราชดำเนิน กรุงเทพฯ
เพื่อบริการประชาชนในพระราชพิธีบรมราชาภิเษก
ในหลวงรัชกาลที่ 10

(31)ณเรมียมพระใหญ่

11 พฤษภาคม 2562

คณะสามเณรนักเรียนโรงเรียนภูเก็ตวิทยาลัย 63 รูป
ซึ่งบวชในพระราชพิธีบรมราชาภิเษกเมื่อ
วันที่ 4 พฤษภาคม 2562 ณ วัดเทพวนาราม(มาหานิก)
มาเยี่ยมชมพระใหญ่และฝึกสมาธิเบื้องต้น

(32)พระธุดงค์

11 พฤษภาคม 2562

คณะพระธุดงค์ปฏิบัติปริวาสกรรมที่วัดเกาะลันตา
กระบี่ รับนิมนต์มาพำนักปฏิบัติกิจที่ที่พักสงฆ์
พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด 11-22 พฤษภาคม 2561
กำลังบิณฑบาตร่วมกับพระสงฆ์พุทธอุทยานฯ
นำโดยพระปรีชา ปิยธมโม พระผู้ดูแล ณ บริเวณ
ตลาดสดเทศบาลและโรงพยาบาลวชิระภูเก็ต

PHUKET BUDDHIST ACTIVITIES

Translated to English : Barry Ismail

Buddhist Activities

(1) Coaching Meditation for Prisoners

25 December 2018

A senior monk and a group of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation Lecturers are teaching “Chinsa-Samathi” to both male and female prisoners, at Phuket Provincial Prison.

(2) Prayers for the New Year

31 December 2018

Buddhists praying throughout the year at Buddha Garden on Mt.Nakkerd.

(3) Dharma Lecture

12 January 2019

A group of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation lecturers are going to deliver a lecture to students of the Dowroongwittaya School on the subjects of Giving, The Precepts and Meditation.

(4) Children’s Day Supplies

12 January 2019

Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation will be providing gifts and food for the children, to celebrate “Children’s Day” at the Chalong Subdistrict Municipality Office in Phuket.

(5) Monthly Training

18 January 2019

The monthly training will be delivered by the lecturers of the Foundation, on the topic of “Moral Principals”.

(6) Tropical Storm “Pabuk”

4-23 January 2019

The Foundation joined teachers and students to assemble 500 “Emergency Survival Kits” that were distributed to affected communities around Southern Thailand to assist in the recovery after severe storms damaged the area.

(7) For Families

26 January 2019

The Foundation lends support, foods and drinks to “Running for Terminating Violence in Family” activity that set by Phuket Juvenile and Family Courts.

(8) For Morgan (Sea Gypsies)

5 February 2019

The Foundation along with Volunteers, assembled and delivered 500 “Emergency Survival Kits” that were distributed to the community of “Morgans” after a fire devastated their village on the evening of February 3rd. 2019 on South Surin Island, situated within the Mu Koh Surin National Park, Phangnga Province.

(9) For Youth

12 February 2019

The Foundation consigned books to Chief Judge of Phuket Juvenile and Family Courts, Mr. Ratthawich Ariyaphatphon for Nekkhamma Ordination. These books will be given to the youth who came through the Court and who chose to join the ordination Project on the 20th to the 27th of October 2018 at Buddha Garden on Mt.Nakkerd.

(10) For Monks and Narathiwat Residents

17 February 2019

The Foundation offered rice and dry-foods to monks and Narathiwat Villagers who gathered at the Wat Urairattanam, Narathiwat Province for the purpose of praying for and creating, peace in the Southern Provinces. The gathering was lead by Bacho Sherriff and Narathiwat Business representative.

(11) A Group from Italy

24 February 2019

A group of 22 Italian believers came to worship at the Buddha Garden on Mt.Nakkerd and consecrate their beliefs. They participated in a workshop, hosted by the Foundation's Lecturer, entitled "Building Happiness in 7 minutes" and practiced mind development meditation.

(12) Vietnamese Congregation

26 February 2019

Vietnamese Buddhists from America paid a visit to The Buddha Garden on Mt.Nakkerd for meditation and worshipping, whilst travelling back to their hometowns in Vietnam.

(13) Sharing Knowledge

26 February 2019

The Foundation gave 50 Montphithee books to Jittima Chuaysathit for Wat Hoogang, Wat Na Wong, Wat Khuanphaya and Trang Province Elderly School for study.

(14) Consecrate Land

2 March 2019

Mr. Suporn Vanichakul (and family) handed over the 3 titles for 32 Rai 79 sq Wa of land in total, for Somdet Phra Buddhaghosacariya (P.A. Payutto) the Abbot of Wat Nyanavesakavan.

Phra Mongkhon Theerakhun (Arson Jintapanyo) the Deputy Abbot, came to Vivekabhavan Bangtong Sub-district Thaimuang District Phangnga Province, and received the titles, on his behalf.

(15) Praising ancient Heroines

9 March 2019

The Foundation supports the local, annual event of celebrating and praising, Thao Thepkrasatri Thao Srisunthorn, held at Suan Buddhism Wat Muangkomaraphat, Phuket.

(16) Consecrating Bowl and Monk Robes #1

11 March 2019

The Foundation joined with clergy and believers in Phuket consecrating these monk articles that were presented for the ordination of novice monks during the summer, at Wat Srisakhorn Narathiwat Province.

(17) Consecrating Bowl and Monk Robes #2

12 March 2019

Sumran Jindaphon (Chalong Subdistrict Mayor) a 10,000 Baht donation from Suporn Vanichakul to be used for the project of “Visiting the bedridden” in Chalong Subdistrict area. The Foundation joined with Monks and believers in consecrating these gifts that were also donated for the ordination event of Morgans in the summer at Ruesoh-Srisakorn Narathiwat.

(18) School Cleaning

12 March 2019

The Foundation donated the water trucks for the Ban-chalong School for “The Big Cleaning Day”

(19) Water Barrier

3 March 2019

The Foundation donated the trucks, food and drinking water along with Volunteers joining with the Takuapa Police, Takuapa Border Police and local villagers in building a water barrier for the Bang Naisee Monastery, Bang Naisee Subdistrict Takuapa District, Phangnga Province.

(20) Visiting Dignitaries

23 March 2019

Kasem Kasempanya (Senior Judge of the Region 1 Office of the Chief Justice) and Sakda Sriwiriya (former Senator) visited Buddha Garden on Mt. Nakkerd Project and came to The Big Buddha for worshipping and donating money for the project. Mr. Suporn Vanichakul was their host on the day.

(21) Pattani Buddhists

27 March 2019

Elder group from Baan Don Subdistrict Panarae District Pattani Province visited Buddha Garden on Mt.Nakkerd to worship The Big Buddha.

(22) Chasseur Ordination

1 April 2019

The Foundation joined in the ordination of the Royal Thai Marine Corp's, chasseurs at Wat Urai Rattanaram Bacho District Narathiwat. The marines stayed and trained at Buddha Garden on Mt.Nakkerd.

(23) Visiting Novices

3 April 2019

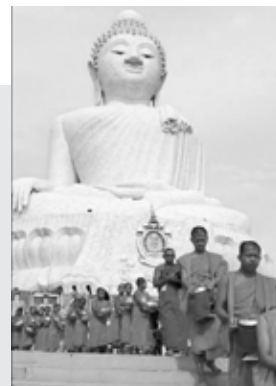
The Director of Vachira Phuket Hospital and his group came to visit novices at Buddha Garden on Mt.Nakkerd and presented Mr.Suporn Vanichakul with a "Certificate of Honor" in recognition of the contributions to the improvement in the Emergency Ward at Vajira Phuket Hospital.

(24) Songkran Day

13 April 2019

The monks staying at Buddha Garden on Mt.Nakkerd and 12 monks from Narathiwat, were given food and offerings as well as pouring water by friends and families in the community, for Maha Songkran Day celebrations.

(25) Cambodian Minister

21 April 2019

The Honorable Mr.Parn Sorasak, Cambodia's Minister for Commerce, came to visit Buddha Garden on Mt.Nakkerd and worshipped at The Big Buddha

(26) Consecrating Bowl and Monk Robes #3

25 April 2019

A representative group from the Foundation travelled to Wat Pranchum Chonthara Su-ngai Padi District Narathiwat Province to donate 59 sets of monk robes and bowls for the new monks there. They also handed over a 20,000 baht donation to the esteemed Primate of Narathiwat Province for the upcoming ordination due to the Royal Coronation.

(27) Visiting Mosque

25 April 2019

Suporn Vanichakul and a group from the Foundation, visited the community craft center and the Mosque Nurulhuda at Puyo Subdistrict Su-ngai Kolok District Narathiwat where they donated a sum of money to improve parking facilities around the Mosque. Muhammad Salaemae, President of the Poyo Subdistrict Administration Organization accepted the donation, on behalf of the Mosque.

(28) Water Service

27 April 2019

The Foundation arranged for the distribution of drinking water to the villages that had run out of water. The water shortage was due to seasonal high temperatures compounded by the rains not arriving until late, April 2019

(29) Ordination for the King

2 May 2019

One Officer of the Foundation attended the ordination within the coronation celebrations for King Rama X, at Wat Tharue, Phuket. The officers were ordained by the host Mr.Suporn Vanichakul.

(30) Royal Kitchen

4 May 2019

The Foundation arranged a roadside Royal Kitchen on Ratchadumnoen Avenue in Bangkok, to help feed the crowds of people attending the celebrations of the Royal Coronation of King Rama X.

(31) Neophytes Visit The Big Buddha

11 May 2019

A group of 63 neophytes (novices), from Phuket-wittayalai School, visited and enjoyed practicing meditation at Buddha Garden on Mt.Nakkerd. They were ordained during the coronation celebrations for King Rama X, May 4th 2019 at Wat Thepwanarom (Manik).

(32) Buddhist Pilgrimage

11 May 2019

A group made a pilgrimage from Wat Koh Lanta Krabi were invited to stay in the Buddha Garden on Mt.Nakkerd, 11-22 May 2019. They received food together with the Buddha Garden's monks led by Phra Preecha Piyathammo who is a carer around the Market and Vachira Hospital Phuket area.

พระมหากษัตริย์คุณแต่ อิสลามิกชน

หรินทร์ สุขวัจน์

1 มัสยิดในหลวงฯ

บ่ายคล้อยวันที่ 31 มีนาคม 2562 ในบรรยากาศสงบรึมรื่นของศาสนสถานริมทางหลวงเมื่อย่างเข้าเขตตัวเมือง การเดินทางไปร่วมงานอุปสมบททหารพรานนาวิกโยธินหน่วยเฉพาะกิจกองทัพเรือ ณ วัดอุไรรัตนาราม อำเภอบาเจาะ จังหวัดนราธิวาส ซึ่งจะมีขึ้นในเช้าวันที่ 1 เมษายน 2562 จุดหมายแรกที่ชาวมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีธา ๔๕ (พระใหญ่เมืองภูเก็ต) ไปถึงพร้อมกับคณะผู้ใหญ่ซึ่งเดินทางมาร่วมงานจากกรุงเทพฯ คือ มัสยิดบูเกะตันหยง หรือมัสยิดบ้านเขาตันหยง ตำบลกะลุวอเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส สถานที่ซึ่งพระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร มหาภูมิพลอดุลยเดชมหาราช บรมนาถบพิตร ในหลวงรัชกาลที่ 9 และสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ พระบรมราชชนนีพันปีหลวง ทรงมีพระมหากษัตริย์คุณแต่พสกนิกรในพื้นที่รอบมัสยิดแห่งนี้ โดยเคยเสด็จมาทรงงาน ทรงรับฟังชีวิตความเป็นอยู่ และทรงมีพระบรมราชานุญาตให้ศาสนสถานแห่งนี้มายาวนาน

มัสยิดบูเกะตันหยงบนเนื้อที่ 1 ไร่นี้ ชาวไทยมุสลิมสามจังหวัดเรียกว่า “มัสยิดรายอ” ซึ่งหมายถึง “มัสยิดในหลวงฯ” ทั้งนี้ คณะมูลนิธิมีโอกาสได้รับทราบถึงพระราชอุทิศ

รุ่งสาง 31 มีนาคม 2561 ถ่ายรูปที่ระลึกก่อนออกเดินทางที่หน้าที่ทำการมูลนิธิพระพุทธมิ่งมงคลศรีธา ๔๕ (จากขวา) สุพร วนิชกุล(ประธานมูลนิธิ) หรินทร์ สุขวัจน์(บรรณาธิการวารสารแสงพระธรรม) พระนพดล นาถธมโม(จากที่พักสงฆ์พุทธอุทยานยอดเขานาคเกิด) สันต์ วรรณวิชัยกุล (ที่ปรึกษามูลนิธิ) สุพจน์ นักพัฒนาภัย(กรรมการมูลนิธิ) และโยธิน ประสานเชื้อ(พนักงานขับรถ)

มัสยิดบูเกะตันหยง ศาสนสถานสำคัญของอิสลามิกชนจังหวัดนราธิวาส ซึ่งมีชาวมาเลเซียเดินทางมาละหมาดอยู่เสมอ

และน้ำพระทัยของสิ้นเกล้าฯทั้งสองพระองค์ถึงสถานที่ในครั้งนี้ก็ด้วยความกรุณาของหม่อมหลวงอนุพร เกษมสันต์ อดีตผู้รับสนองงานในสมเด็จพระนางเจ้าฯ ซึ่งนำคณะเดินทางมาสนับสนุนงานอุปสมบทในครั้งนี้เป็นผู้แนะนำโดยคณะผู้มาเยือนจากภูเก็ตได้รับทราบเกียรติ

(จากขวา) มะดีละ เจมะมะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 3 ตำบลกะลุวอเหนือ ให้การต้อนรับ ชัชชัย สุขชาวดี (หญิง ร็อคเคสตรา) ศิลปินนักร้องรับเชิญร่วมงานพิธีสุพร หม่อมหลวงอนุพร เกษมสันต์ และสันต์

เรื่องราวอันน่าปลื้มปิติต่างๆ จากเพื่อนชาวไทยมุสลิมที่มาต้อนรับและสนทนากันอย่างอบอุ่นเป็นกันเอง ประกอบด้วยอิหม่าม ผู้ใหญ่บ้าน และตัวแทนชุมชน ซึ่งล้วนคุ้นเคยสนิทสนมกับหม่อมหลวงอนุพรเป็นอย่างดี

มะดีละ เจมะมะ ผู้ใหญ่บ้านหมู่ 4 ผู้นำชุมชนซึ่งมารอต้อนรับเชื้อเชิญผู้มาเยือนให้นั่งล้อมวงกันตรงโถงหน้าห้องละหมาดใหญ่บนพื้นหินขัดมันแสนสบาย ท่านเล่าว่าในหลวงรัชกาลที่ 9 เสด็จฯ ทรงเยี่ยมราษฎรที่นั้ราวปี 2515 ได้ประทับ ณ บริเวณชายหาดใกล้กับที่ตั้งเดิมของมัสยิดอาคารไม้หลังเก่า ต่อมาชาวบ้านได้ร่วมกันถวายที่ดินบนที่ตั้งมัสยิดนั้นเพื่อการสร้างพระตำหนักทักษิณราชินีเวศน์พร้อมกับย้ายมัสยิดเก่ามาไว้ ณ ที่ตั้งปัจจุบันนี้

เมื่อประชากรมีจำนวนมากขึ้น มัสยิดเดิมเริ่มคับแคบแออัด ไม่เพียงพอต่อการใช้งานชาวบ้านจึงเริ่มปรับสร้างเป็นอาคารคอนกรีตเมื่อความทราบถึงพระองค์ท่าน ด้วยทรงห่วงใยต่อพสกนิกร จึงได้พระราชทานเงินส่วนพระองค์ให้เป็นทุน จนการก่อสร้างมัสยิดแห่งนี้เสร็จสมบูรณ์ ทั้งนี้ ยังทรงพระกรุณา

(จากซ้าย) สุไฮมี มะเกะ อิหม่ามประจำมัสยิด และขอฮาบุดดีน อีซอ กรรมการมัสยิด ลูกผู้ช่วยผู้ดูแลพระตำหนักทักษิณราชินีเวศน์

โปรดเกล้าฯ ให้จัดพิธีบำเพ็ญพระราชกุศลพระราชทานแก่บรรพบุรุษบ้านเขาตันหยง ณ ลานเฟื่องฟ้า ในเขตพระตำหนัก ซึ่งเคยเป็นที่ตั้งสุสานของชาวไทยมุสลิมร่วมกับผู้นำชุมชนเป็นประจำทุกปี

สุไฮมี มะเกะ อิหม่ามประจำมัสยิด (โดยหยีนนาหวัน รอดันหยง ปู่ของเขา เป็นโต๊ะอิหม่ามคนแรกของมัสยิดรายอแห่งนี้) ได้กรุณาเปิดห้องละหมาดใหญ่อันโอโถงสวยงามให้ได้ชม : ซึ่งปัจจุบันจะเปิดห้องเฉพาะวันฮารีรายอ

เราใช้เวลาเก็บชั้บเรื่องราวอันควรค่าแก่พสกนิกรควรจดจำ ณ มัสยิดบ้านเขาตันหยงราวสองชั่วโมง ก่อนจะเข้าเช็คอินโรงแรมในตัวจังหวัดนราธิวาสที่อยู่ไม่ห่างกันเท่าไรเพื่อเตรียมไปรับประทานอาหารค่ำ และจะได้พบกับผู้อาวุโสคนสำคัญของเมือง ผู้เคยสนองงานในล้นเกล้าฯ ทั้งสองพระองค์ โดยเฉพาะด้านศูนย์ศิลปาชีพในสามจังหวัดมาเกือบครึ่งศตวรรษ ตามคำเชิญของหม่อมหลวงอนุพร ซึ่งท่านบอกว่าผู้อาวุโสหรือ ”ผู้นำตามธรรมชาติ” ท่านนี้เป็นผู้ที่รู้เรื่องที่ดีควรค่าและจะให้ข้อมูลแก่เราได้ดีที่สุุด

พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ
สมเด็จพระบรมโอรสาธิราชฯ สยามมกุฎราชกุมาร
สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามมกุฎราชกุมารี
สมเด็จพระเจ้าน้องนางเธอ เจ้าฟ้าจุฬาภรณวลัยลักษณ์ อัครราชกุมารี
พระองค์เจ้าทีปังกรรัศมีโชติ มหาวชิราวุธราชกุมารี
พระบรมวงศานุวงศ์ในราชสกุล
พระราชโอรสในพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว
หมู่ที่ 4 (ตามลำดับชื่อ) ดังต่อไปนี้

ปีระชาภิ ศักราช	จำนวนเงิน	ปีระชาภิ ศักราช	จำนวนเงิน
2516	800,000	2539	800,000
2518	20,000	2540	400,000
2523	10,000	2541	100,000
2524	20,000	2542	100,000
2528	80,000	2543	200,000
2529	60,000	2544	150,000
2530	20,000	2545	100,000
2531	52,000	2546	100,000
2532	10,000	2547	100,000
2533	53,000	2548	100,000
2535	50,000	2549	100,000
2536	100,000	2550	100,000
2537	150,000	2551	100,000
2538	110,000		

ป้ายติดที่ผนังมัสยิด

2 ศุนย์ศิลป์ปาซีฟในสมเด็จพระนางเจ้า

นับแต่ปี 2516 พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศรฯ รัชกาลที่ 9 สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ และพระบรมวงศานุวงศ์ได้เสด็จแปรพระราชฐานมาประทับแรม ณ พระตำหนักทักษิณราชธานีเวสร์น ตำบลกะลุวอเหนือ อำเภอเมือง จังหวัดนราธิวาส เพื่อทรงงานตามโครงการพระราชดำริและทรงตรวจเยี่ยมราษฎรในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสและจังหวัดใกล้เคียง ทรงพบเห็นราษฎรประสบปัญหาความทุกข์ยากเดือดร้อนมากมาย เช่น โรคภัยไข้เจ็บ การศึกษา การประกอบอาชีพ เป็นต้น จึงมีพระราชดำริที่จะพัฒนาคุณภาพชีวิตของประชาชนให้มีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศรฯ ได้พระราชทานโครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริเกี่ยวกับการจัดการแหล่งน้ำ การชลประทาน ฯลฯ

พระนพดลและอิหม่ามสุไฮมี หน้าห้องละหมาดใหญ่ของมัสยิด

เพื่อส่งเสริมอาชีพทางด้านเกษตรกรรม ซึ่งเป็นอาชีพหลักของชาวนราธิวาส นอกจากนี้พระองค์โปรดเกล้าฯ ให้สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ พระราชทานความช่วยเหลือครอบครัวราษฎรที่มีฐานะยากจนโดยพระราชทานโอกาสให้เข้าร่วมเป็นสมาชิกกลุ่มหัตถกรรมของศุนย์ศิลป์ปาซีฟ เพื่อเป็นรายได้หรืออาชีพเสริมในยามว่าง และเพื่ออนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรมไทยและวัตถุศิลปในท้องถิ่นให้เกิดประโยชน์คงอยู่สืบไป ประกอบด้วย งานจักสานย่านลิเภา เสื่อกระจูด เสื่อปาหนัน เครื่องจักสานโบราณ การประดิษฐ์เรือกอลและจำลอง เครื่องปั้นดินเผา ผ้าปัก ผ้าฝ้ายและผ้าไหมทอ ฯลฯ พระองค์ยังทรงเช่าสวนยางพาราเพื่ออนุรักษ์ย่านลิเภา รวมทั้งทรงให้จัดการประกวดผลิตภัณฑ์และนิทรรศการของศุนย์ศิลป์ปาซีฟขึ้นทุกปี ณ อาคารภายในอาณาบริเวณพระตำหนัก

คำวันเดียวกัน ภายในห้องจัดเลี้ยงของร้านอาหารมีชื่อกลางเมืองนราธิวาส คณะผู้มาเยือนได้พบกับคณะผู้เหย้า นำโดยดิลกศิริวัลลภ อดีตศึกษาธิการอำเภอและประชาสงเคราะห์จังหวัดนราธิวาส ล่ามภาษามลายูประจำขบวนเสด็จฯ ผู้ถวายงานแต่ในหลวงรัชกาลที่ 9 และสมเด็จพระบรมราชินีนาถ

ผู้ใหญ่มะติละ(ลำดับที่ 3 ขวามือ)นำสนทนาที่โถงหน้า
ห้องละหมาดใหญ่

รวมทั้งพระบรมวงศานุวงศ์มาตั้งแต่ปี 2516
ร้านนี้จะการนี้คือหนึ่งในร้านอาหารเก่าแก่ที่สุด
ของนราธิวาส(มีสาขาที่อำเภอเมืองและอำเภอ
หาดใหญ่ จังหวัดสงขลาด้วย) หม่อมหลวง
อนุพรแนะนำมิตรเก่าขาวนราธิวาสอาวุโสแก่
ผู้มาเยือนอย่างน่าประทับใจ โดยนอกเหนือ
จากท่านจะเป็นล่ามแล้ว ดิถกยังสนองงาน
สมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ ในฐานะผู้ดูแล
สมาชิกศิลปินพิเศษจังหวัดนราธิวาส สร้าง
งานสร้างอาชีพยกระดับคุณภาพชีวิตชาว
นราธิวาสมาอย่างยาวนาน หลังอาหารเมนู
ท้องถิ่นแสนอร่อยผ่านไป หัวข้อสนทนา
เกี่ยวกับงานศิลปาชีพก็เริ่มขึ้น

ดิถกในวัย 79 เล่าว่า หัตถกรรมที่
ประดิษฐ์ส่งให้แก่ศูนย์ศิลปาชีพทางส่วนกลาง
ของขาวนราธิวาสอาศัยวัดฤทธิชัยในท้องถิ่นและ
ภูมิความรู้ที่สืบทอดกันมา เป็นงานแฮนด์เมด
ร้อยเปอร์เซ็นต์ โดยพระองค์ท่านทรงใส่
พระทัยในขั้นตอนต่างๆอย่างละเอียด ทรงจัด
ส่งครุมาสอนอบรมทั้งการผลิตและการ
ออกแบบ ทรงตรวจ ตรีศถาม และทรงให้
คำแนะนำ “บางครั้งสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ
ท่านเพื่อตรวจความละเอียด พระราชทานเงิน
ให้เป็นรางวัลแก่ผู้ทำผลงานได้ดีเยี่ยม” ทรง
เช่าสวนยางพาราเพื่ออนุรักษ์ย่านลิเภา จน

ขอฮาบุดดินพาชมห้องละหมาดใหญ่ซึ่งสมเด็จพระนาง
เจ้าสิริกิติ์ฯเคยทรงใช้เป็นห้องพระโรง

ชาวบ้านสามารถพัฒนาฝีมือได้อย่างประณีต
สวยงามถูกใจตลาด “งานหัตถกรรมศูนย์
ศิลปาชีพในสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ฯ
จนๆ เป็นผู้มีงานทำ มีรายได้ มีสุขภาพจิตที่ดี”

ราษฎรอาวุโส นราธิวาสยังให้ข้อมูลลึกลับ
อีกว่า งานปั้นเซรามิคของศูนย์ฯจังหวัด
นราธิวาสใช้ดินขาวในท้องถิ่นซึ่งคุณภาพดีที่สุดใน
แห่งหนึ่งของประเทศ วัตถุดิบบางอย่างนำมา
จากพื้นที่ป่าพรุภายในจังหวัดนราธิวาสซึ่งเป็น
ป่าพรุขนาดใหญ่ที่สุดในประเทศ โดยจำนวน
ป่าพรุ 400,000 ไร่ทั้งประเทศนั้นอยู่ใน
นราธิวาสรวม 300,000 ไร่ เฉพาะป่าพรุในเขต
อำเภอบาเจาะและอำเภอเมืองมี 66,450 ไร่
พรุโต๊ะแดงในเขตอำเภอสุโหงปาดี อำเภอ
สุโหงโกลก อำเภอตากใบ และเลยไปถึงอำเภอ
เมืองอีกเล็กน้อย มีประมาณ 216,900 ไร่
(ข้อมูลตัวเลขประกอบมาจากเว็บไซต์ราชการ)
ทั้งนี้ ผลิตภัณฑ์ทั้งหมดจะส่งไปยังศูนย์ฯใน
ส่วนกลางเดือนละครั้ง ครั้งละประมาณ 2-10
ล้านบาท โดยสมาชิกชาวบ้านจะได้รับค่าแรง
วันละ 200-300 บาท

เนื่องจากอำเภอบาเจาะและบางอำเภอ
ในนราธิวาสนับเป็นพื้นที่ทุรกันดารอันห่างไกล
สุดชายแดนใต้ ประชาชนมีฐานะยากจน งาน
ศูนย์ศิลปาชีพที่ลงมาถึงและสามารถดำเนินการ
ได้อย่างดีจึง นับเป็นพระมหากรุณาธิคุณของ

ติลก ศิริวัลลภ(ขวามือ)กับพล.อ.ศักดิ์ดา แสงสนิท ผู้ร่วมคณะหม่อมหลวงอนุพร ในห้องจัดเลี้ยงร้านเจ้การ

ติลกรับมอบหนังสือที่จัดพิมพ์โดยมูลนิธิฯ จากสุพร

วิลาวัลณ์ ตัวนเพ็ง อดีตนายกเทศมนตรีอำเภอยังเอ ปัจจุบันเป็นประธานคณะกรรมการพัฒนาสตรีจังหวัดนราธิวาส รับมอบหนังสือที่จัดพิมพ์โดยมูลนิธิฯ จากสุพร

คณะจากกรุงเทพฯ และจากภูเก็ต ถ่ายภาพร่วมกับ ติลกและชานนราธิวาส หลังรับประทานอาหารหม่อมหลวงอนุพร(เลื้อยขาวยืนกลาง) อัญญาภาคเกษมสันต์ ณ อยุธยา(ภริยาหม่อมหลวงอนุพรยืนข้างกัน) จิรัลย์ ศิริวัลลภ(นายอำเภอบาเจาะบุตรติลก ยืนซ้ายสุด)

ล้นเกล้าฯทั้งสองพระองค์ที่ตราตรึงในจิตใจของชานนราธิวาสอย่างที่สุด ดุจดั่งแสงสว่างของอาทิตย์และจันทร์ที่ส่องไปถึงทุกที่ทุกกาลบนผืนแผ่นดินไทย ติลกกล่าวว่าแต่ก่อนชานนราธิวาสเรียกพระองค์(พระบาทสมเด็จพระบรมชนกาธิเบศร ฯ)ว่า “พระเจ้าแผ่นดินสยาม” ปัจจุบันต่างพร้อมใจกันเรียกพระองค์ว่า “พระเจ้าแผ่นดินของเรา”

ในตอนท้าย หม่อมหลวงอนุพรได้กล่าวขอบคุณติลกและมิตรชานนราธิวาสที่ให้เกียรติมาร่วมพบปะกันในครั้งนี้ ท่านขอให้ทุกคนทำ

หน้าที่ด้วยความรู้ความรับผิดชอบ ตามรอยพระยุคลบาท มีความรักความสามัคคี เพื่อประเทศชาติที่รักของเราทุกคน และยังมีเซอร์ไพรซ์ขอให้ซัซซัย(หรั่ง ร็อคเคสตร้า) ที่มาในคณะจากกรุงเทพฯ ร้องเพลง ‘รักเธอประเทศไทย’ อย่างไม่ได้บรรยาย

กำลังจะจากกัน ผู้มาเยือนต่างชมรสชาติอาหารและเมนูเฉพาะของร้านเจ้การกันไม่ขาดปาก ผู้เหย้าท่านหนึ่งจึงบอกให้พูดว่า “สะอาดเตอะแตะ” แปลว่า อร่อยมาก หรือหรอยจั่งฮู้คำใต้ที่เราคุ้นกันนั่นเอง

Translated to English : Wasu Koysiripong

Royal Grace to the Muslims

Harin Sukavat

1

Masjid Rayo

In the late afternoon of 31 March 2019, in a peaceful atmosphere of a place of worship on the side of a highway near the city, the travel to join an ordination ceremony of marines of the Navy's special unit at Urairattanaram Temple, Bacho District, Narathiwat Province, which is going to be held on 1 April 2019 begins. The first stop that the group from Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation (The Big Buddha Phuket) arrived at with a group of seniors from Bangkok is Masjid Bhuket Tanyong or Masjid Baan Khao Tanyong, Kaluwo North Sub-district, Muang District, Narathiwat Province. This mosque is a place of religious worship under royal patronage where Phrabat Somdej Phra Barom Chanakathibet Maha Bhumibol Adulyadej Maharaj Baromanatbophit or King Rama 9, and Somdej Phra Nangchao Sirikit Phra Barom Rajininat Phra Baromrajachonnai Phanpi Luang have visited to look into the livelihood of the populace in the area. This is immense royal grace to the people around the mosque.

Masjid Bhuket Tanyong is situated on a 1 rai plot of land, commonly known among the Thai Muslims in the Southern Three Provinces as "Masjid Rayo", which means "Masjid of the King". The Foundation got an opportunity to learn about the industriousness and kindness of Both Majesties about this place from Mom

In the dawn of 31 March 2018, we have a group photo at the office of Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation before travelling. From right to left, Suporn Vanichakul (the foundation's chairperson), Harin Sukavat (the editorial of the Light of Dharma Magazine), Phra Nopphadon Natthammo (from the monk residences of Buddha Garden on Mt.Nakkerd), San Wanwichaikul (a foundation consultant), Suphot Nakphinphat (a foundation committee member) and Yothin Prasanchuea (the driver)

Masjid Buket Tanyong, an important place of worship of the Muslims in Narathiwat, also regularly visited by Malaysians

Luang Anuphorn Kasemsan, who used to be in charge of implementing the Queen's orders, who is leading a group to join this ordination ceremony. We from Phuket get to know about the gladly stories from a group of Thai Muslims, who receive us

Madila Jema (the rightmost person), the chief of Village 3 Kaluwo North Sub-district, is receiving the singer Chatchai Sukkhawadi (Rang Rockchestra), Suporn, Mom Luang Anuphorn Kasemsan and San.

and warmly and friendly talk with us. The group consists of the imam, the village chief and some community representatives, all of whom are quite familiar with Mom Luang Anuphorn.

Madila Jema, the chief of Village 4, the leader of the group which receives the guests, lets everyone sit in a circle in chamber of the mosque, on a marble floor. He tells us that King Rama 9 visited the populace in the area in about Year 1972. He stayed near the beach near where the wooden building of mosque used to be. After that, the villagers jointly donated that piece of land for the construction of Thaksin Ratchaniwet Palace and moved the mosque to where it is today.

With the population got larger, the former mosque was not big enough to service everyone. Therefore, the villagers began expanding the mosque. Once the King knew about this, as he was concerned about the populace as always, he donated a fund out of his own money to help finance the expansion, so we were able to complete the construction. He also kindly ordered an annual ceremony with the community leader for

From left to right, Suhaimi Ma-ke, the imam of the mosque, and Sohabuddin Yiso, a mosque committee member, a son of the carer of Taksin Rajaniwet Royal Residence.

the worship of the ancestors of Baan Khao Tanyong at Laan Fueangfa in the royal residence area, which used to be the site of the mosque.

Suhaimi Ma-ke, the Imam of the mosque (by Hayinawan Rotanyong, his grandfather, the Mosque's first to Imam), kindly opened the main chamber, which is usually only opened on the Hari Raya Festival, for us to visit.

We spend time to absorb the valuable stories that the populace should remember as Majid Baan Khao Tanyong for about two hours before checking into a hotel in the town of Narathiwat Province, which is not very far from the mosque, to get ready for dining with a very important senior citizen of the town, who used to implement the orders of Both Majesties, especially in relation to the vocational training centers in the Southern Three Provinces, for nearly half a century, introduced by Mom Luang Anuphorn. Mom Luang Anuphorn tells us that the senior citizen is the natural leader of this community, who knows the stories of the community the best and thus is the most suitable person to give us information.

ชื่อ (Name)	จำนวน (Amount)	ชื่อ (Name)	จำนวน (Amount)
2513	800,000	2539	800,000
2516	20,000	2540	400,000
2523	10,000	2541	100,000
2524	20,000	2542	100,000
2528	30,000	2543	200,000
2529	60,000	2544	150,000
2530	20,000	2545	100,000
2531	52,000	2546	100,000
2532	10,000	2547	100,000
2533	53,000	2548	100,000
2535	50,000	2549	100,000
2536	100,000	2550	100,000
2537	150,000	2551	100,000
2538	110,000		

A sign on a wall of the mosque

Phra Nopphadon and Imam Suhaimi in front of the main chamber of the mosque

2 Vocational Center under Royal Patronage

From 1973 His Majesty the King, Phrabat Somdet Phra Barom Chanakathibet Rama 9, Her Majesty the Queen, Somdet Phra Nangchao Sirikit and the Royal Family moved to reside at Thaksin Ratchaniwet Palace, Kaluwo North Sub-district, Muang District, Narathiwat Province to conduct a royal project and pay visits to the populace in Narathiwat and nearby provinces. Both Majesties saw the people’s problems in many aspects such as health, education and employment, thus had an initiative to improve the livelihood of the people. His Majesty then initiated irrigation projects to support farming, the main occupation of people in Narathiwat. Besides, His Majesty dispatched Her Majesty to provide aids to poor families by giving them opportunities

to become members of the handicraft group of the vocational center so that they will learn the skills to practice the occupation as a full-time job or as a hobby, so that Thai handicraft arts would be preserved and so that the demand on local raw materials will remain. The handicrafts in training consisted of yanliphao (lygodium genus plants) basketry, krajood (*lepironia articalata*) mats, panan (*pandanus tectorius*) mats, lan (*corypha lecomtei*) leaf basketry, kolae fishing boat models, clay pots, embroidery, cotton, silk etc. Both Majesties also rented a rubber plantation to preserve yanliphao, and organized the vocational training center’s annual local product contest and exhibition event at a building in the royal residence area.

At night, inside a banquet room of a famous restaurant in the heart of Narathiwat, a group of visitors meets with a group of hosts led by Dilok Siriwallop, a former education director of the district and the charity organization of Narathiwat, the Malayan-Thai interpreter of the group who has been working for His Majesty King Rama 9 and Her Majesty the Queen, including other members of the royal family since 1973. The name of the restaurant is Jegah. It is one of the oldest

Madila Village Chief (third from the right) is leading a meeting in front of the main chamber.

Sohabuddin is bringing us to see the main chamber that Queen Sirikit once used as a royal ceremony hall.

restaurants of Narathiwat. It also has branches in Yi-ngo District of Narathiwat and Had Yai District of Songkhla. Mom Luang Anuphon introduced his old friends in Narathiwat to us. Apart from being an interpreter, Dilok has also implemented Her Majesty Somdej Phra Nangchao Sirikit's tasks as the supervisor of the members of Narathiwat Special Vocational Training Center. He has been involved in vocational training that lifts the living standards of Narathiwat residents for long. After the delicious local cuisine dinner, we begin talking about the vocational training.

Dilok, a 79 year old, tells us that the handicrafts given to the Vocational Center by Narathiwat people are made of local raw materials and legacy wisdom. They are 100% handmade. His Majesty, King Rama 9, paid attention to every little detail of the process, sent trainers to train the apprentices in both design and production. His Majesty checked, asked and gave advice on the process. "Sometimes, His Majesty checked yanliphao basketry by rubbing the product against his own cheek to check how fine it was, and awarded money to those who had made good products." His Majesty rented a rubber plantation to preserve yanliphao as such the villagers were able to improve their skills in making

quality products sought after by the market. "The handicraft production training at the Vocational Training Center under Royal Patronage transformed poverty stricken villagers into decent income earners with sound mental health."

The senior citizen of Narathiwat also gave us deeper information that the ceramic wares from the center are made of the white soil in the locality, one of the best white soil sources in the country. Some raw materials are brought from swamp forests in Narathiwat, the province with the biggest swamp forest area in Thailand. Indeed, out of the total 400,000 rai of swamp forests in Thailand, 300,000 rai is in Narathiwat. The swamp forests in Bacho and Muang Districts only are strikingly 66,450 rai. Todang Swamp Forest covering areas in Su-ngai Padi, Su-ngai Kolok, Tak Bai and Muang Districts is about 216,900 rai in size (the numeric data are from a government website). All the products are sent to Bangkok once a month. Each lot is valued about 2 to 10 million baht. The member villagers earn about 200 to 300 baht a day.

Bacho District and some other districts in Narathiwat are poverty stricken areas near the border, the people live in destitute. Handicraft training solves the

Dilok (on the right) with Gen. Sakda Sangsanit, a visitor in the group of Mom Luang Anuphorn, in a banquet room at Jegar Restaurant.

Dilok is receiving a book published by the foundation from Suporn.

Wilawan Tuanpheng, a former municipality director of Yi-ngo District, currently the chairman of Narathiwat Women Development Committee, is receiving a book published by the foundation from Suporn.

The groups of visitors from Bangkok and Phuket have a photograph with Dilok and others from Narathiwat after dinner. In the photo are Mom Luang Anuphon (in white in the middle), Anyamat Kasemsant Na Ayudhya (the wife of Mom Luang Anuphorn standing beside him), Jirat Siriwanlop (the district chief of Bacho and Dilok's son on the leftmost).

problems here effectively. This is such an immense kindness of both Majesties that extremely impresses the people of Narathiwat, like the sunlight and moonlight that shine over every square inch of Thailand. Dilok states that the people of Narathiwat used to call His Majesty King Rama 9 “The King of Siam”, but now everyone calls him “The King of Ours”.

Finally, Mom Luang Anuphorn thanks Dilok and all the friends at Narathiwat who honorably joined this meeting. He asks everyone to perform their duties with knowledge and

responsibility as the late king has done, with love and rapport, for our beloved nation. He also surprisingly let Chatchai (Rang Rockchestra), who is among the visitors from Bangkok, sing the song “Thailand I love you”. It is such a good atmosphere indeed.

Before leaving, all the visitors compliment the flavors of the recommended dishes of Jegar Restaurant, so one of the hosts teaches us to say “sada-doh-dae”, meaning “very delicious”.

การถือมังสวิรัต

ธัมมบัณฑิตวิทยานิพนธ์

ความแตกต่างที่ชัดเจนในภาคปฏิบัติระหว่างผู้ปฏิบัติตามนิกายเถรวาทและมหายานอย่างหนึ่งให้เห็นชัดในประเทศไทยนั้นคือการเว้นการเสพเนื้อสัตว์

ในประเทศไทยนั้น ชาวจีนจะมีช่วงเทศกาลกินเจที่ปฏิบัติกันอย่างกว้างขวางมากขึ้นในทุกๆปี ช่วงเทศกาลกินเจจะสอดคล้องกับเทศกาลลอยกระทง เพ็ญเดือน 12 ด้วยเนื่องจากเทศกาลนี้ฉลองใหญ่มาก ที่วัดทรงธรรมกัลยาณิจังหวัดนครปฐมจะรับทัวร์

ชาวอเมริกันและยุโรปที่ถือมังสวิรัตที่เข้ามาเยือนประเทศไทยในช่วงนี้เป็นประจำต่อเนื่องกันอย่างน้อย 4-5 ปีแล้ว

ในกลุ่มชาวจีน พวกที่เป็นกรรมการบริหารศาลเจ้าจะต้องกินเจ 11 วัน มีช่วงของการล้างท้อง 2 วัน ในขณะที่คนทั่วไปจะถือ 9 วัน

นอกจากไม่กินเนื้อสัตว์แล้ว ก็จะละเว้นผักที่มีกลิ่นฉุน เช่น หอม กระเทียม กุยช่าย ฯลฯ ด้วย

ส่วนพวกที่ถือมั่งสวัริติก็ยังแยกละเอียดลงไปว่า กิณนมและไขได้ ทรายบเท่าที่ไม่ได้ละเมิดชีวิต

ชาวจีนที่กิจเจในชวงเทศกาลกินเจจะอธิบายว่า ไข่นั้น ซอ คือมีความคว เพราะเป็นชีวิต

ชาวต่างชาติที่เป็นมั่งสวัริติก็จะมีพวกที่เรียกว่า วิแกน คือ กินแต่ผักเท่านั้น ไม่มีไข ไม่มีนม

ชาวต่างชาติที่ถือมั่งสวัริติ หากคุยกับเขาจะได้รับความรู้มาก ส่วนใหญ่แล้วจะดำเนินชีวิตเป็นนักมั่งสวัริติด้วยความเชื่อในการเคารพสิทธิ์ของกันและกัน นั่นคือ เคารพสิทธิ์ของสัตว์ ว่าสัตว์แต่ละตัวก็มีสิทธิ์ในชีวิตของเขา เช่นเดียวกับมนุษย์ มนุษย์ไม่มีสิทธิ์ที่จะไปละเมิดชีวิตเขาเลย

เป็นการดำเนินชีวิตตามความเชื่อที่อยู่บนความเข้าใจเรื่องสิทธิ์ เคารพสิทธิ์ของการมีชีวิตในกันและกัน ไม่ทักท้วงเอาว่ามนุษย์มีสิทธิ์เหนือชีวิตสัตว์อื่น

หนุ่มสาวบางคนเป็นมั่งสวัริติเพราะต้องการมีส่วนร่วมในการสร้างสมดุลให้กับสิ่งแวดล้อม โดยทำความเข้าใจว่า การที่กินเนื้อสัตว์นั้นส่งเสริมการเลี้ยงสัตว์ ซึ่งใช้ทรัพยากรธรรมชาติมากมายมหาศาลในการผลิตวัวหนึ่งตัว เป็นต้น การหยุดที่เหตุ คือ ไม่เป็นผู้เสพเนื้อสัตว์ หากช่วยกันทำมากขึ้น ก็จะเป็นตัวแปรที่สำคัญได้ อย่างน้อย เขาก็เป็นผู้หนึ่งที่ไม่ได้เป็นต้นเหตุนั้น

แต่ในประเทศไทยส่วนใหญ่ที่เป็นนักมั่งสวัริติจะมีเหตุผลทางศาสนา นั่นคือเชื่อว่าการเวียนว่ายตายเกิด วัวที่เราฆ่าในวันนี้ อาจจะเป็นบิดามารดา หรือปู่ย่าตายายของเราเองก็เป็นได้

ทางวิชรยานมีเรื่องเล่าที่สื่อความนี้ได้ดี ผู้หญิงคนหนึ่งกำลังให้ลูกน้อยกินนมอยู่ กับบอก นางเองกำลังกินปลาแล้วโยนก้างปลาลงไปที่พื้นเพื่อเลี้ยงสุนัข

หลวงตารูปหนึ่งเดินผ่านมา ท่านรำพึงดังๆว่า “เออหนอ กอดศัตรูไว้กับอก กินเนื้อแม่แล้วก็โยนให้พ่อกิน”

สิ่งที่หลวงตาเห็นคืออดีตชาติของนางเอง ลูกที่กอดอยู่กับอกนั้น อดีตเป็นศัตรูของนาง ปลาที่กินนั้นอดีตเป็นแม่ของนาง และสุนัขที่นางโยนก้างปลาให้กินนั้นอดีตเป็นพ่อของนางเอง

ศาสนาพุทธสอนในเรื่องการเวียนว่ายตายเกิด ทรายบเท่าที่ยังไม่หลุดพ้นไปจากสังสารวัฏ การเวียนเกิดเวียนตายของเราเช่นนี้เอง ทุกชีวิตที่อยู่รอบตัวเราจึงอาจจะเชื่อมโยงกับเราได้ทั้งสิ้น

เมื่อเป็นเช่นนี้ก็อาจจะเป็นไปได้ว่า สัตว์ที่เราเสพเนื่อนั้น แท้จริงแล้วเป็นอดีตชาติของพ่อแม่พี่น้องเราก็คงเป็นได้

ด้วยความเชื่อเช่นนี้จึงสนับสนุนให้ชาวพุทธส่วนหนึ่งเลิกเสพเนื้อสัตว์

อีกกลุ่มหนึ่งถือมั่งสวัริติมาจากความเชื่อในพุทธศาสนาที่เน้นสอนในเรื่องความมีเมตตา กรุณา ช่วยเหลือผู้อื่นที่ได้ทุกข์และปรารถนาให้เขาเป็นสุข แม้ทุกครั้งที่ทำบุญ ชาวพุทธก็จะมีการแผ่ส่วนกุศลไปยังสรรพสัตว์ทั้งหลายผู้เป็นเพื่อนเกิดแก่เจ็บตายด้วยกัน

เราปรารถนาให้เขามีความเมตตา กรุณา ต่อเรา เช่นเดียวกับเราพึงเริ่มต้นด้วยการที่ตัวเราเองก็มีเมตตา กรุณาต่อผู้อื่นด้วย

ศีล 5 ซึ่งเป็นพื้นฐานข้อปฏิบัติที่พึงเว้นก็ เริ่มต้นด้วยการเว้นจากการฆ่าสัตว์ ในการที่เราไปทำบุญทำกุศล บางครั้งปรารถนาที่จะถวาย

สังฆทาน พระท่านก็จะให้เรารับศีลก่อน ก็มีไช่อื่นใด เป็นศีล 5 นี้เอง ทั้งนี้ เพื่อให้ทานที่เราให้ นั้นเป็นบุญกุศลสูงขึ้น เพราะผู้ให้ก็บริสุทธิ์ ผู้รับก็บริสุทธิ์ ของที่ถวายก็บริสุทธิ์ เช่นนี้ ทานนั้นก็ส่งผลสูงขึ้นเป็นทวีคูณ

การอาราธนารับศีล 5 นี้ หากทำความเข้าใจอย่างถ่องแท้ สังคมพุทธจะเป็นมังสวิรัต โดยปริยาย เพราะในเมื่อไม่มีผู้ฆ่า ก็จะไม่มีการฆ่า สังคมพุทธก็จะเป็นสังคมที่เป็นมังสวิรัตไปโดยปริยาย

อาชีพฆ่าสัตว์เป็นหนึ่งในอาชีพที่ชัดเจนว่าไม่ใช่สัมมาอาชีพ ซึ่งเป็นองค์หนึ่งในมรรคมีองค์แปดที่จะนำเราไปสู่ความหลุดพ้นในที่สุด

ในการอ่านพระสูตรก็เป็นที่ถกเถียงกันว่า พระพุทธองค์เสวยเนื้อสัตว์หรือไม่

มีหลักฐานปรากฏชัดเจนทีเดียว ที่ว่า พระพุทธองค์เสวยพระกระยาหารที่เรียกว่า สุกรมัทวะ แปลกันมานานว่า เนื้อหมูอ่อน

ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้นก็เป็นการยืนยันว่าพระพุทธองค์เองก็เสวยเนื้อสัตว์

เกือบร้อยปีต่อมา นักวิชาการมีการถกเถียงกันอยู่นาน และเวลานี้ ได้สรุปแล้วว่า คำว่าสุกรมัทวะนั้นแปลว่า เนื้ออ่อนที่หมูชอบ

มีการทดลองและสรุปว่าน่าจะเป็นเห็ดชนิดหนึ่งที่มีคุณค่าทางอาหารมาก แต่ขณะเดียวกันย่อยยาก เพราะฉะนั้น พระพุทธองค์เมื่อเสวยแล้วให้อาที่เหลือไปฝังเสีย

สรุปได้ว่า ไม่มีหลักฐานที่จะยืนยันว่า พระพุทธองค์เองเสวยเนื้อสัตว์ ถ้าเคยอยู่ในอินเดียมากก็จะเห็นว่าดินแดนอันกว้างใหญ่ไพศาลของอินเดียนั้นชาวอินเดียส่วนใหญ่เป็นมังสวิรัตทั้งสิ้น

คราวหน้าจะพูดถึงเรื่องศีลโพธิสัตว์ ซึ่งแท้จริงแล้วอยู่เบื้องหลังการวิริตไม่กินเนื้อสัตว์ของพระภิกษุภิกษุณีในนิกายมหายาน

Vegetarianism

Bhikkhuni Dhammananda

One clear difference in relations to the religious practice between the Theravadans and the Mahayanans in Thailand is the abstention of the consumption of meat.

In Thailand, the ethnic Chinese have the Vegetarian Festival, which overtime becomes more and more widely observed. The Vegetarian Festival is at the same time of year as the Loy Kratong Festival, i.e. the Full Moon Day of the 12th month of the Thai Lunar Calendar. This festival is so

grandiosely celebrated that the Songdhamma Kalyani Temple in Nakhon Pathom has been continually receiving American and European vegetarian tourists for 4 to 5 years.

Among the ethnic Chinese, shrine board members have to be vegetarian for 11 days as they have to observe the initial 2 days “cleansing period” as well; whereas the others only have to be vegetarian for 9 days.

The observers, apart from not consuming meat, also have to abstain

from vegetables with strong flavors such as onion, garlic, Chinese leeks, etc.

Vegetarians can be classified into Ovo-lacto vegetarians, i.e. the vegetarians who can consume milk and eggs as the consumption of milk and eggs does not cause animals to be slain, and vegans, i.e. those who abstain from the consumption of all animal products. The Vegetarian Festival observers are vegans.

I got quite a lot of knowledge by talking to foreign vegetarians. I have found that most vegetarians have become vegetarian for moral reasons. They respect animals' rights. In their opinion, animals shall have a right to live just like humans and humans shall not infringe upon their right to live by killing them.

It is the way of life based on such concept - a concept that humans are not superior to other kinds of animals.

Some young people have become vegetarian as they want to be part of maintaining the environmental balance. Their reason is that the consumption of meat promotes domestication, which wastes so natural resources. In order to lessen it, the demand on meat has to be cut by becoming a vegetarian. As the number of vegetarians grows, the domestication of animals will be lower; and even if it isn't lower, at least the vegetarians are not the cause of such kind of environment undermining activities.

On the other hand, vegetarians in Thailand are mostly not moral vegetarians, but religious vegetarians. They believe in the *Samsara*. They believe the animals that we slay today may be the reincarnations of our own deceased parents or ancestors.

About such belief, there is a good story in Vajaranayana Buddhism as follows.

A woman is breastfeeding her baby while eating a fish and throwing fish bones to the ground to feed her dog.

A monk is passing by and loudly bemoans "How awful. Holding your enemy on the chest while eating your mom's flesh and throwing the mom's bones to your dad."

What the monk sees is the woman's past life. The baby used to be her enemy; the fish used to be her mom; and the dog used to be her dad.

Buddhism teaches about the *Samsara*. As long as we humans have not got out of the *Samsara* Cycle, every life around us may be related to us.

Therefore, it is possible that the animal that we have eaten may actually be the reincarnations of our relatives.

This belief encourages a number of Buddhists to give up consuming meat.

Another group of vegetarians in Thailand have become vegetarian based on the Buddhist doctrine of

loving-kindness (metta) and compassion (karuna). Every time when they make merit, they contribute the merit to all the creatures that accompany us in the same cycle of birth, agedness, sickness and death.

We are desirous for them to have kindness and compassion towards us, just like how we shall begin by having kindness and compassion towards them.

The Five Precepts in Buddhism also begin with the abstention from onslaught on breathing beings. While we are making merit, before giving alms to a monk, the monk will cast a mantra on us. This mantra is no other than the Five Precepts. It glorifies our alms because the donor, the recipient and the alms are all pure. Such merit, therefore, becomes more effective.

The adherence to the Five Precepts by default tends to make the Buddhist society vegetarian as that fact that nobody kills results in nobody

being killed. Animal slaughtering is clearly determined as a malevolent occupation. One of the practices in the Noble Eightfold Path, the path to the Nirvana, is to practice a benevolent occupation.

In Sutras, about the question on whether the

Buddha consumed meat, there is clear evidence that the Buddha consumed sukaramaddava, which literally means “boar’s delight”. It was widely believed to be boar meat, so it was interpreted that the Buddha consumed meat.

However, nearly a hundred years after that, with numerous rounds of discussion, it was concluded that the term sukaramaddava as actually a dish made of a kind of mushroom that boars lie. As this kind of mushroom is hard for humans to digest, after the Buddha consumed it, he ordered the rest to be buried instead of served to the other monks.

In conclusion, there is no clear evidence that the Buddha consumed meat, and anybody who has visited India should have found that most Indians are vegetarians.

Next time, we are going to discuss the Bodhisattva Sila (commandment), which is the doctrine that makes Mahayan monks vegetarian.

สถานการณ์พุทธศาสนาภูมิภาคต่างๆ ของโลกปัจจุบัน

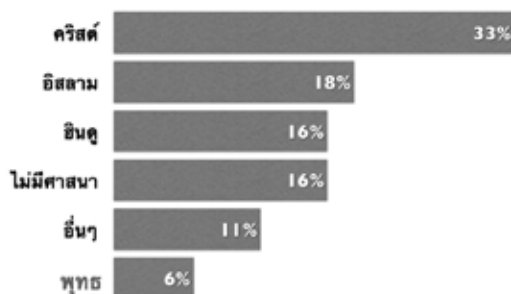
วสุ โภยศิริพงศ์

พุทธศาสนิกชนทุกวันนี้ นับเป็นสัดส่วนประมาณ 6.5% ของประชากรโลก ตามที่ได้อธิบายมาในฉบับที่แล้ว นิกายพุทธซึ่งมีต้นกำเนิดมาจากชมพูทวีปนั้นมีสามนิกาย และสามนิกายดังกล่าวได้แตกนิกายออกมาอีกหลายนิกาย วันนี้เราจะพูดถึงสถานการณ์ของพุทธศาสนาใน 5 ภูมิภาคของโลก คือ ถิ่นกำเนิดของพุทธศาสนา แดนเถรวาท แดนมหายาน แดนวัชรยาน และอพุทธศาสนาภูมิภาค

มหาสถูปที่สาญจี (Buddhist Monuments at Sanchi) สร้างขึ้นในช่วงพุทธศตวรรษที่ 3 โดยพระเจ้าอโศก มหาราชที่ยิ่งใหญ่ที่สุดของอินเดีย ในช่วงพุทธศตวรรษที่ 3 ยุคที่พุทธศาสนารุ่งเรืองแผ่ไพศาลออกไปกว้างไกลที่สุดทั้งในอินเดียและประเทศโดยรอบ รวมถึงอุษาคเนย์

% ของประชากรโลก

สัดส่วนผู้นับถือศาสนาต่างๆในโลก
(จาก trang82.wordpress.com)

ถิ่นกำเนิดของพุทธศาสนา : อินเดีย เนปาล และเอเชียกลาง

ทุกวันนี้พุทธศาสนาเป็นศาสนาส่วนน้อยในถิ่นกำเนิดของตนเอง ศาสนาฮินดูซึ่งดูเสมือนศัตรูโดยดั้งเดิมของพุทธศาสนานั้น

ฝังรากลึกในสังคมอินเดียและเนปาลมาแต่ไหนแต่ไร สาขากวของศาสนาฮินดูนิกายที่นับถือพระวิษณุเป็นเทพสูงสุด (วิษณฺวาส) นั้นถือว่าพระพุทธเจ้าคือพระวิษณุกลับชาติมาเกิดเพื่อที่จะกลืนพุทธศาสนาให้เป็นส่วนหนึ่งของศาสนาฮินดู ซึ่งชาวพุทธคัดค้านความเชื่อนี้ ภูมิภาคเอเชียกลางซึ่งครั้งหนึ่งเคยเป็นศูนย์กลางของพุทธมหายาน ก็ได้ถูกเปลี่ยนไปเป็นภูมิภาคของศาสนาอิสลามไปตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 อย่างไรก็ตาม ในปัจจุบันนี้พุทธศาสนามีแนวโน้มขาขึ้นในอินเดียและเนปาลเนื่องมาจากการเผยแพร่วัชรยานจากทิเบตกลับไปยังอินเดียและเนปาล พร้อมกับการเคลื่อนไหวเพื่อฟื้นฟูพุทธศาสนาในอินเดียเอง

พุทธศาสนาในอินเดียและเนปาลทุกวันนี้ ดึงดูดคนอยู่สองกลุ่มคือ ชาวจัณฑาลและชนชั้นกลางชาวฮินดูในเมือง ชาวจัณฑาลคือคนวรรณะต่ำสุดในสังคมฮินดู วัตถุประสงค์หลักของพวกเขาในการหันมานับถือพุทธศาสนาคือ เพื่อให้หลุดพ้นจากการถูกกดขี่ทางวรรณะ ส่วนชนชั้นกลางชาวฮินดูในเมืองที่หันมานับถือพุทธศาสนานั้นเล็งเห็นว่าพุทธศาสนาตอบโจทย์ของตน ชาวพุทธมีสัดส่วนประมาณ 2% ของสังคมอินเดียในปัจจุบัน

(จากซ้าย) พระวิษณุ พระไภรวะ(ปางหนึ่งของพระอิศวร) และพระพุทธรูปสมัยคุปตะ เทวรูปและพุทธรูปศิลาพบที่เวียงสระเมืองเก่าในจังหวัดสุราษฎร์ธานี ซึ่งศาสนวัตถุเหล่านี้พบเป็นจำนวนมากตลอดแนวเส้นทางจากบริเวณอำเภอตะกั่วป่า จังหวัดพังงา ไปออกอ่าวบ้านดอน จังหวัดสุราษฎร์ธานีนั้น พุทธทาสภิกขุวิเคราะห์ว่าคือการเข้ามาয়อูษาคเนย์ของชาวอินเดียเมื่อพันกว่าปีที่แล้ว ส่งผลให้ศาสนาพราหมณ์ฮินดูและพุทธมหายานเผยแผ่ไปทั่วภูมิภาคนี้ (จาก แนวสังเขปของโบราณคดีรอบอ่าวบ้านดอน, พุทธทาสภิกขุ, สำนักพิมพ์อรุณวิทยา, 2529)

ในเนปาล ชนกลุ่มน้อยบางกลุ่ม เช่น ชาวเนวาร์ ชาวกูรุง และชาวทแมงนั้นนับถือพุทธวัชรยานมาแต่เดิมอยู่แล้ว อันที่จริงแล้วพวกเขาอาจถูกนับเป็นส่วนหนึ่งของแดนวัชรยานก็ไม่ผิด โดยที่ชาวเนปาลส่วนใหญ่นับถือศาสนาฮินดู เนปาลมีสัดส่วนชาวพุทธสูงกว่าอินเดียเล็กน้อยคือประมาณ 9%

แดนเถรวาท : ศรีลังกา พม่า ไทย ลาว และกัมพูชา

ตามที่ได้อธิบายไปในฉบับที่แล้ว หลังจากจักรวรรดิโมริยะล่มสลายลง ศรีลังกา ก็ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางแห่งพุทธเถรวาท ในยุคนั้นชาวอุษาคเนย์ยังเป็นอนารยชนกันอยู่ ผู้นำของชาวอุษาคเนย์จึงได้พยายามนำวัฒนธรรมอินเดียเข้ามาเนื่องจากการสัญจรระหว่างชมพูทวีปกับอุษาคเนย์นั้นง่ายกว่าการเดินทางระหว่างจีนกับอุษาคเนย์มาก ยกเว้นกรณีของเวียดนามซึ่งการสัญจรทางบกกับจีนนั้นทำได้โดยง่าย พุทธเถรวาทพร้อมกับพุทธมหายานและศาสนาฮินดูจึงเผยแผ่เข้าสู่อุษาคเนย์เนื่องจากเป็นส่วนหนึ่งของอารยธรรมอินเดีย

พุทธเถรวาทเผยแผ่จากศรีลังกาสู่อุษาคเนย์ อิทธิพลของพุทธเถรวาทไปไกลถึงอาณาจักรมชปาหิตซึ่งครอบครองดินแดนซึ่งปัจจุบันนี้เป็นอินโดนีเซียเกือบทั้งหมด และทางตะวันตกไปไกลถึงดินแดนซึ่งปัจจุบันเป็นภาคอีสานของอินเดียและบังคลาเทศ อย่างไรก็ดี หลังจากนั้นศาสนาอิสลามก็ได้เผยแผ่มากับการเดินเรือไปยังบังคลาเทศและอุษาคเนย์ตอนใต้ ทำให้ดินแดนเหล่านั้นกลายเป็นแดนอิสลามไป

ศรีลังกา พม่า ไทย ลาว และกัมพูชา ได้กลายมาเป็นฐานที่มั่นของพุทธเถรวาทในทุกวันนี้ พุทธมหายานซึ่งเผยแผ่จากชมพูทวีปมาพร้อมกับพุทธเถรวาทนั้นได้สูญเสียด้านิกชนให้แก่พุทธเถรวาทจนหายไป แต่ได้ถูกนำเข้ามาয়อูษาคเนย์ใหม่ในรูปศาสนาของชาวจีนตั้งแต่ศตวรรษที่ 15 เป็นต้นมา อย่างไรก็ตาม ชาวจีนเพิ่งจะมาตั้งรกรากที่อุษาคเนย์เป็นจำนวนมากๆก็ตั้งแต่ศตวรรษที่

19 มานี้เอง เป็นที่น่าสนใจว่า ชาวพุทธเถรวาทในอุษาคเนย์นั้นโดยมากแล้วได้รับความเชื่อและประเพณีมาจากศาสนาฮินดู ศาสนาจีนผสมซึ่งประกอบไปด้วยศาสนาเลิน ศาสนาเต๋า ศาสนาพุทธมหายาน และศาสนาท้องถิ่นซึ่งมีจุดเด่นคือความเชื่อในวิญญาณที่สิงสถิตอยู่ตามวัตถุต่างๆ และความเชื่อในเรื่องคนทรงเจ้า พร้อมกันกับศาสนาพุทธเถรวาทซึ่งเป็นกระแสหลักอีกด้วย

แดนมหายาน : จีน(ยกเว้นทิเบต มองโกเลีย ใน และซินเกียง) เวียดนาม เกาหลี และ ญี่ปุ่น

ตามที่ได้อธิบายในฉบับก่อน หลังจากการล่มสลายของจักรวรรดิโมริยะ ภูมิภาคเอเชียกลางก็ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางของศาสนาพุทธมหายาน จากนั้นพุทธมหายานก็ได้เผยแพร่ผ่านทางเส้นทางสายไหมมายังจีน อนึ่ง จีนนั้นแตกต่างจากอุษาคเนย์ จีนเป็นอารยธรรมซึ่งพัฒนามาแต่เดิมโดยมีเวียดนาม เกาหลี ญี่ปุ่น และชนชาติโบราณต่างๆที่รอบๆจีนพยายามรับวัฒนธรรมจากจีน ดังนั้น พุทธศาสนาจึงได้ถูกแปลงให้เป็นจีนตั้งแต่ตอนที่เผยแพร่มายังจีน ซึ่งในระยะแรกๆนั้นพุทธศาสนาเป็นศาสนาส่วนน้อยในจีน พุทธมหายานได้มาถึงจุดที่รุ่งเรืองที่สุดในจีนในยุคของฮ่องเต้หญิงบูเซ็กเทียนแห่งราชวงศ์โจว ซึ่งเป็นราชวงศ์ที่มีอายุสั้นมากและอยู่ระหว่างสองช่วงของราชวงศ์ถัง ซึ่งเป็นยุคเดียวกันกับที่ศาสนาอิสลามถือกำเนิดขึ้น พุทธมหายานในจีนได้แตกแขนงออกเป็นหลายนิกาย โดยนิกายที่เป็นที่รู้จักกันมากที่สุดคือนิกายเซน หลังจากทีภูมิภาคเอเชียกลางได้กลายเป็นแดนอิสลามไปในศตวรรษที่

8 ต้าถังก็ได้กลายมาเป็นศูนย์กลางแห่งพุทธเซน พุทธเซนได้เผยแพร่ไปยังเวียดนาม เกาหลี และญี่ปุ่น โดยเป็นส่วนหนึ่งของวัฒนธรรมจีนที่คนเหล่านั้นพยายามรับไปใช้กันอยู่แล้ว ในลักษณะเดียวกันกับที่ชาวอุษาคเนย์อื่นๆพยายามรับวัฒนธรรมอินเดีย

ประติมากรรมนูนสูงโพธิธรรมภิกขุ พระภิกษุชาวอินเดียผู้เดินทางเข้าไปเผยแผ่พุทธศาสนาในประเทศจีนราวปีพ.ศ.1069 ได้ทำนิก ฌ วัดเสียวลี้มยี่ มณฑลเหอหนาน ประเทศจีน นับเป็นสังฆปริณายกฝ่ายนิกายเซนองค์ที่ 1 ของจีน

พุทธศาสนาในแดนมหายานนั้นได้รวมเข้ากับศาสนาท้องถิ่น ได้แก่ ศาสนาเลินและศาสนาเต๋า(กรุณาอย่าสับสนกับลัทธิเต๋า) ในจีนและเวียดนาม ศาสนาเกาหลีดั้งเดิมในเกาหลีซึ่งเชื่อในเรื่องคนทรงเจ้า และศาสนา

ชินโตในญี่ปุ่น เช่นเดียวกันกับการที่พุทธศาสนาในอุซาคเนย์ควบรวมกับศาสนาฮินดูและศาสนาท้องถิ่นในอุซาคเนย์

หลังจากสงครามโลกครั้งที่สองเป็นต้นมา พุทธศาสนาในแดนมหายานก็ได้ตกต่ำลงไปอย่างมาก อันเนื่องมาจากการปฏิวัติของภูมิภาคนี้สู่ความทันสมัย ระบอบการปกครองทั้งหลายในดินแดนนี้ล้วนตั้งขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่สอง รวมทั้งญี่ปุ่นซึ่งสหรัฐอเมริกาเคยเครื่องระบอบการปกครองให้ใหม่หมด และหลังจากสงคราม ภูมิภาคนี้ก็ได้รับความจำเป็นต้องพัฒนาอุตสาหกรรมอย่างค้ำขันไม่เช่นนั้นก็จะอดตายกัน สถานการณ์นี้บังคับให้คนในภูมิภาคนี้ต้องเปิดรับแนวคิดใหม่ๆ มากยิ่งกว่าชาวตะวันตกเสียอีก ผลก็คือศาสนาถูกมองเป็นมรดกทางวัฒนธรรมที่ล้ำสมัยซึ่งตกทอดมาจากยุคศักดินา ในญี่ปุ่น เกาหลีใต้ ฮองกง และมาเก๊า ผู้คนส่วนใหญ่เลิกลัทธิศาสนา คอมมิวนิสต์ได้ปราบปรามศาสนาในจีนแผ่นดินใหญ่ตั้งแต่ปี 1949 จนถึงปี 1978 ในเวียดนามตั้งแต่ปี 1974 จนถึงปี 1986 และในเกาหลีเหนือตั้งแต่ปี 1945 จนถึงปัจจุบัน ในจีนแผ่นดินใหญ่ซึ่งการปราบปรามศาสนาหมดไปตั้งแต่ปี 1978 การหวนคืนมาของศาสนาก็ยังประสบอุปสรรคจากการที่ระบอบการปกครองไม่ส่งเสริมศาสนา ซึ่งวิธีที่ได้ผลที่สุดคือการควบคุมสื่อ ใต้หวันเป็นเพียงสังคมเดียวในดินแดนนี้ที่ชาวพุทธยังเป็นชนส่วนใหญ่ สัมพันธ์ในสังคม(ประมาณ 35% ของประชากรทั้งหมด) ซึ่งก็ยังไม่ใช่ชนส่วนใหญ่ สัมบูรณ์อยู่ดี ในเกาหลีใต้ ศาสนาคริสต์เป็นที่นิยมมากกว่าศาสนาพุทธเนื่องจากอิทธิพลทางวัฒนธรรมจากสหรัฐฯ อย่างไรก็ตาม

ก็ดี คนในภูมิภาคนี้ที่แสดงตนว่าไม่ได้นับถือศาสนานั้นก็ยังนำพุทธธรรมคำสอนมาประยุกต์ใช้ในรูปแบบที่ไม่เป็นศาสนา สถานการณ์นี้เป็นที่ชัดเจนมากในญี่ปุ่น ซึ่งแม้คนที่เข้าวัดปฏิบัติธรรมก็ยังอาจจะบอกว่าเขาไม่ได้นับถือศาสนาใดๆ

แดนวัชรยาน : เนปาล ทิเบตและมองโกเลีย ในของจีน คาลมิกเกีย บูรยาเทียและทวาของรัสเซีย และภูฏาน

ใจกลางของแดนวัชรยานคือทิเบต ซึ่งในทิเบตมีนิกายที่แตกออกมาจากพุทธวัชรยานอยู่สี่นิกายคือ นิกายนิงมะ นิกายเกลุก นิกายกาจัวร์ และนิกายสาเกีย ในบรรดาสี่นิกายดังกล่าว นิกายนิงมะเป็นนิกายที่เก่าแก่ที่สุด และได้ปรากฏอยู่ในทิเบตเนปาล ภูฏาน และภาคตะวันตกของจีนมาตั้งแต่ศตวรรษที่ 8 นิกายเกลุกซึ่งเป็นนิกายของทะเลลามะ เป็นนิกายที่ใหญ่ที่สุดในทิเบต อันเนื่องมาจากการที่นิกายนี้ได้รับอำนาจทางการเมืองระหว่างศตวรรษที่ 16 เรื่อยมา จนถึงตอนที่ราชวงศ์ชิงของจีนล่มสลาย โดยนิกายนี้ได้รับการหนุนหลังโดยชาวมองโกลและชาวแมนจูตามลำดับ

พระเท็นซิน กยัตโซ ทะโลลามะองค์ที่ 14 ผู้นำทางจิตวิญญาณของชาวทิเบตในปัจจุบัน ซึ่งลี้ภัยไปพำนักอยู่ในประเทศอินเดียตั้งแต่ปีพ.ศ.2502 หลังจากจีนเข้ายึดครองทิเบต

เพื่อที่จะเข้าใจการเผยแพร่ของพุทธ
 เกลुक ผู้อ่านต้องทำความเข้าใจภูมิประวัติ-
 ศาสตร์ของชาวมองโกลและชาวเติร์กเสียก่อน
 ชาวมองโกลและชาวเติร์กรวมทั้งชาวแมนจู
 นั้นเชื่อว่ามีถิ่นที่มาดั้งเดิมจากเทือกเขาอัลไต
 ซึ่งอยู่ในประเทศรัสเซียในปัจจุบัน ชาว
 มองโกลและชาวเติร์กเป็นส่วนหนึ่งของที่เรียก
 กันว่าชาวทุ่งหญ้าสเตปป์ ในยุคจักรวรรดิ
 มองโกลซึ่งก่อตั้งโดยเจงกิสข่านในศตวรรษที่
 13 จนถึงศตวรรษที่ 14 ชาวมองโกล
 ทั้งหลายล้วนรวมกันภายใต้ข่านคนเดียวกัน
 ชาวมองโกลและชาวเติร์กซึ่งอยู่ภายใต้ข่าน
 มองโกลเช่นเดียวกันนั้นได้แพร่กระจายไปใน
 บริเวณที่กว้างขวาง หลังจากนั้นจักรวรรดิ
 มองโกลก็แตกออกเป็นอาณาจักรข่านหลายๆ
 อาณาจักร อาณาจักรข่านซึ่งปกครอง
 ดินแดนจีนฮั่น ทิเบต และซินเกียงนั้นได้นำ
 วัฒนธรรมจีนมาใช้เป็นหลักซึ่งกลายมาเป็น
 จักรวรรดิหยวน อาณาจักรข่านที่ปกครอง
 ดินแดนส่วนใหญ่ในเอเชียกลาง ย่านอัลไต
 และย่านลุ่มแม่น้ำวอลกาคืออาณาจักรข่าน
 คิพชัค หรือที่ชาวสลาฟเรียกกันว่ากองพล
 ทอง ซึ่งผู้นำในตอนแรกคือชาวมองโกลแต่ต่อ
 มาเปลี่ยนมาเป็นชาวทาร์ทาร์ซึ่งเป็นชาวเติร์ก
 เผ่าหนึ่ง ในศตวรรษที่ 14 ชาวจีนฮั่นได้
 ลุกฮือขึ้นโค่นล้มชาวมองโกลสำเร็จและก่อตั้ง
 ราชวงศ์หมิง อย่างไรก็ตาม ชาวมองโกลและ
 ชาวเติร์กก็ยังมีอำนาจอยู่ในมองโกเลีย
 ซินเกียง และดินแดนซึ่งส่วนใหญ่เป็นของ
 รัสเซียในปัจจุบัน จากนั้นในศตวรรษที่ 15
 รัสเซีย(ซึ่งในขณะนั้นมีชื่อว่าแคว้นดยุคแห่ง
 มัสโกวี ซึ่งเป็นรัฐของชาวรัสเซียซึ่งเป็นชาวสลาฟ
 เผ่าหนึ่ง) ประเทศราชของอาณาจักรข่าน
 คิพชัคก็ได้ลุกฮือขึ้นโค่นล้มกองพลทองสำเร็จ

และยึดดินแดนเหล่านั้นมา

ในศตวรรษที่ 16 อัลตันข่านซึ่งสืบ
 เชื้อสายมาจากกุบไลข่านและเป็นข่านของ
 ชาวมองโกลทั้งหมด ก็ได้หันมานับถือพุทธ
 เกลुकและหนุนให้ทะเลลามะที่ 3 ขึ้นมามี
 อำนาจเหนือทิเบต หลังจากการตายของทะเล
 ลามะที่ 3 อัลตันข่านก็ได้หนุนเหลนของ
 เขาที่ชื่อยอนเตน กัสโซ ซึ่งเป็นชาวมองโกล ให้
 ขึ้นมาเป็นทะเลลามะที่ 4 อันเป็นการกระชับ
 อำนาจของข่านเหนือทิเบตอย่างได้ผล การ
 ตายของทะเลลามะที่ 4 นำมาสู่การต่อสู้
 ทางการเมืองในทิเบตระหว่างชาวมองโกล
 เผ่าต่างๆและชาวแมนจูซึ่งล้วนต้องการมี
 อำนาจเหนือทิเบต ต่อมาชาวแมนจูได้ยึด
 ครองดินแดนซึ่งครอบคลุมดินแดนทั้งหมด
 ของจีนปัจจุบัน โดยบุกตีราชวงศ์หมิงแตกใน
 ศตวรรษที่ 17 ยึดครองทิเบตและหนุนทะเล
 ลามะที่ 7 ซึ่งนำทิเบตมาเข้าเป็นรัฐภายใต้
 อารักขาของต้าชิงในศตวรรษที่ 18 จากนั้นก็
 ส่งชาวอุยกูร์ซึ่งเป็นชาวเติร์กเผ่าหนึ่งจากตอน
 ใต้ของซินเกียง(แอ่งกระทะทาทิม) ขึ้นเหนือ
 ไปฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ชาวจิงการ์ ซึ่งเป็นชาว
 มองโกลเผ่าหนึ่งที่นับถือพุทธเกลुकเป็นหลัก
 และได้ช่วงชิงอำนาจเหนือทิเบตกับชาวแมนจู
 มานาน การฆ่าล้างเผ่าพันธุ์ครั้งนี้ทำให้ตอน
 เหนือของซินเกียงกลายเป็นที่อยู่อาศัยของ
 ชาวอุยกูร์ไป ซึ่งชาวอุยกูร์ส่วนใหญ่ได้เปลี่ยน
 จากศาสนาพุทธมานับถือศาสนาอิสลาม
 ซินเกียงจึงกลายเป็นแดนอิสลามนับแต่นั้น
 เป็นต้นมา

ในช่วงเดียวกันนั้น รัสเซียก็ได้ขยาย
 ดินแดนมาจนครอบครองไซบีเรียทั้งหมด
 ชาวมองโกลในไซบีเรียจึงได้กลายมาเป็น
 ราษฎรของรัสเซีย

การที่อัลตันชานได้หันมานับถือพุทธเกลุกและการที่เขาได้ส่งเสริมพุทธเกลุกในหมู่ชาวมองโกลทำให้ชาวมองโกลเผ่าต่างๆหลายเผ่าหันมานับถือพุทธเกลุก และนี่คือสาเหตุที่ทำให้พุทธเกลุกได้เผยแพร่ไปยังมองโกลเลียในของจีนปัจจุบัน สาธารณรัฐประชาชนมองโกลเลีย และคาบมิเกีย บุรยาเทีย และทวาในรัสเซีย ซึ่งชาวคาบมิเกียและชาวบุรยานั้นคือชาวมองโกล ส่วนชาวทวานก็คือชาวเติร์กเผ่าหนึ่งซึ่งถูกเปลี่ยนวัฒนธรรมมาเป็นแบบมองโกล อนึ่ง คาบมิเกียเป็นแดนพุทธซึ่งอยู่ทางตะวันตกสุดของโลกเลยทีเดียวนอกจากนี้ พุทธเกลุกก็ยังคงได้เผยแพร่ไปยังภาคเหนือของอินเดียอีกด้วย

ในระหว่างที่นิกายเกลุกมีอิทธิพลทางการเมืองในทิเบตอยู่นั้น นิกายนี้ได้ปราบปรามนิกายพุทธอื่นๆในทิเบตโดยหาว่าเป็นลัทธินอกกรีต ผู้ที่นับถือนิกายกาจัวร์จึงหลบหนีจากการถูกกวาดล้างจากทิเบตไปยังภูฏาน และกลายมาเป็นชาวพุทธส่วนใหญ่ในภูฏาน ซึ่งนิกายนิงมะยังคงเป็นนิกายพุทธที่ใหญ่ที่สุดอันดับสองในภูฏานและอยู่ด้วยกันกับนิกายกาจัวร์ได้อย่างสงบสุข

ทุกวันนี้ ถึงแม้ทะเลลามะจะได้ลี้ภัยการเมืองจากทิเบตไปประทับที่อินเดีย แต่นิกายพุทธที่ใหญ่ที่สุดในทิเบตก็ยังคงเป็นเกลุก นิกายพุทธอีกสามนิกายและศาสนาบอนซึ่งเป็นศาสนาดั้งเดิมของชาวทิเบตนั้นปัจจุบันนี้ไม่ได้ถูกนับว่าเป็นลัทธินอกกรีตอีกต่อไปแล้วและได้มีผู้นับถือมากขึ้นในสังคมทิเบตชาวทิเบตประมาณ 80% ในปัจจุบันนับถือพุทธวัชรยาน

นิกายย่อยของวัชรยานซึ่งไม่ได้มีที่มาจากทิเบตนั้นหลักๆแล้วก็มีอยู่แต่ในเนปาล

ซึ่งนิกายพุทธที่ใหญ่ที่สุดของเนปาลคือนิกายเนวาร์

อพุทธภูมิภาค

พุทธศาสนาโดยนิกายเถรวาท นิกายเซน และนิกายเกลุกเป็นหลัก ในปัจจุบันได้แพร่หลายไปทั่วโลกและเป็นที่ยอมรับในสังคมซึ่งโดยดั้งเดิมเป็นชาวคริสต์ ผู้คนที่ต้องการค้นหาความสงบภายในและรักวัฒนธรรมตะวันออกเป็นพวกที่มีแนวโน้มจะเข้าหาพุทธศาสนา นอกจากนี้ พุทธธรรมยังดึงดูดนักมนุษยนิยมให้เข้ามาศึกษาอีกด้วย มีอยู่ครั้งหนึ่งที่ผมได้รับคำถามทางแอฟฟลิเคชั่นโควรา(Quora)ว่า “ศาสนาพุทธกำลังตายหรือเปล่า?” และคำตอบของผมก็คือ

“มีความเป็นไปได้ แต่พุทธธรรมจะยังคงอยู่ตลอดกาล

พระพุทธเจ้าในตอนแรกไม่ได้ตั้งใจจะสร้างศาสนา ท่านได้ค้นพบความจริงของจิตมนุษย์ วิทยาศาสตร์แห่งความสุข และวิถีปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ จากนั้นท่านก็ได้จัดตั้งสถาบันขึ้นเพื่อสนับสนุนวิถีปฏิบัติเหล่านั้นและส่งต่อภูมิปัญญาให้แก่คนรุ่นหลัง คำสอนของท่านประกอบไปด้วยทฤษฎีทางวิทยาศาสตร์ วิถีปฏิบัติสู่ความพ้นทุกข์ และศีลธรรม ซึ่งรวมๆกันแล้วเรียกว่าพุทธธรรม

พุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนา(religion) นั้นเกิดขึ้นมาโดยธรรมชาติจากความรักของผู้คนในสมัยโบราณที่มีต่อพระพุทธเจ้า พวกเขา รักท่านมากจนยกสถานะของท่านให้เป็นดุจเทพแล้วเริ่มบูชาท่าน สถานการณ์นี้อาจฟังดูน่าขันสำหรับสังคมยุคนี้ แต่มันเป็นเรื่องปกติในยุคหนึ่ง ด้วยเหตุฉะนี้ พุทธธรรมจึงได้รับการรักษาและส่งต่อมาเป็นร้อยๆรุ่นจนถึง

พวกเราทุกวันนี้ มีเข็มนั้นมันก็จะถูกฝังไปในความมืดมนของประวัติศาสตร์

ในปัจจุบัน ในยุคแห่งวิทยาศาสตร์ ศาสนา(religion)ย่อมเสื่อมไปตามธรรมชาติ คนในยุคปัจจุบันพร้อมที่จะเรียนรู้พุทธธรรมในฐานะที่เป็นความรู้ทางวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่คำสอนทางศาสนา ซึ่งนี่เป็นสิ่งที่ดี มันคือสิ่งที่พระพุทธเจ้าต้องการมาตั้งแต่ต้นอยู่แล้ว ในอนาคตอันใกล้นี้ พระพุทธเจ้าอาจได้รับการจดจำว่าเป็นนักวิทยาศาสตร์เหมือนกับกาลิเลโอสำหรับการค้นพบวิทยาศาสตร์แห่งความสุขของท่านมากกว่าที่จะได้รับการจดจำว่าเป็นศาสดาก็ได้ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น เราก็จะสามารถนับได้ว่าพุทธศาสนาได้บรรลุวัตถุประสงค์ของมันและหายไปเนื่องจากเหตุแห่งความมีอยู่ของมันไม่มีอีกต่อไปแล้ว ซึ่งก็เหมือนกับทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้ที่ล้วนเป็นอนัตตานั่นเอง”

แซม แอรรีริส นักประสาทวิทยาชาวอเมริกันผู้แต่งหนังสือจุดสิ้นสุดแห่งความศรัทธา(The End of Faith) ได้กล่าวในการสัมภาษณ์ครั้งหนึ่งว่า “เราอาจพูดได้ว่าสิ่งที่พระพุทธเจ้าสอนไม่ใช่ศาสนา(religion)ด้วยซ้ำ พระธรรมไม่ใช่วิถีทางเข้าถึงประสบการณ์ทางจิตวิญญาณโดยใช้ศรัทธาเป็นฐาน แน่แน่นอนว่าชาวพุทธทั่วโลกส่วนใหญ่นับถือพุทธเป็นศาสนา ดังนั้น ภูมิปัญญาของพระพุทธเจ้าจึงติดอยู่แต่ในรูปของพุทธศาสนา ถ้าเราต้องการให้คำสอนของ

พระพุทธเจ้านั้นชี้นำให้พวกเราเข้าใจตนเองมากขึ้นในศตวรรษที่ 21 นี้ บรรดาผู้ที่ศึกษาคำสอนของพระพุทธเจ้าต้องออกจากความเป็นศาสนา...อย่างไรก็ดี ผมหวังว่าบทสนทนาระหว่างวงการวิทยาศาสตร์และวงการการทำสมาธินั้นจะหยุดอ้างอิงพุทธศาสนากันได้แล้ว เพราะในที่สุดแล้ว เราไม่ได้พูดถึงวิชาคริสต์ ฟิสิกส์ หรือวิชาอิสลามพีชคณิต ถึงแม้ว่าชาวคริสต์จะคิดค้นวิชาฟิสิกส์ และชาวมุสลิมจะคิดค้นวิชาพีชคณิตก็ตาม ความจริงที่สำคัญย่อมอยู่เหนือบริบททางวัฒนธรรม”

ถ้าหากว่าคุณยังไม่เข้าใจประเด็น ลองวาดภาพดูว่าเรามีหลักสูตรที่โรงเรียนซึ่งสอนวิชาปฏิจจสมุปบาท และวิชาวิปัสสนาตั้งความรู้ทั่วไป เหมือนกับวิชาพีชคณิต โดยไม่มีการบูชาพระพุทธเจ้า และไม่มีแม้แต่การอ้างอิงไปถึงว่าสิ่งที่นักเรียนกำลังเรียนอยู่นี้คือคำสอนทางศาสนา เราสอนความรู้นี้เหมือนที่เราสอนฟิสิกส์และพีชคณิตกันทุกวันนี้ เมื่อสิ่งนี้เกิดขึ้น พุทธธรรมก็จะนับได้ว่าอยู่เหนือขอบเขตทางศาสนาและได้กลายมาเป็นกระแสหลักของความรู้มนุษย์ เมื่อใครคนใดคนหนึ่งพูดถึงสแควร์รูท ไม่มีใครคิดว่าเขาเป็นมุสลิม เมื่อใครคนใดคนหนึ่งพูดถึงเวทนา ก็ไม่ควรจะมีใครคิดว่าเขาเป็นพุทธศาสนิกชนเช่นเดียวกัน

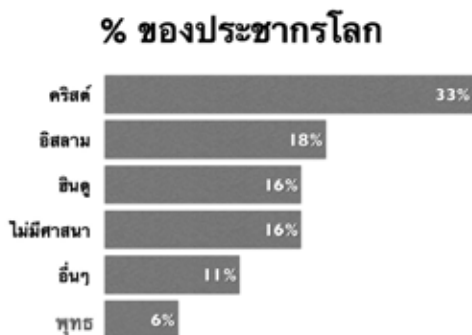
ผมหวังว่าสักวันสังคมมนุษย์เราจะไปถึงจุดนั้น

Buddhist Philosophy in Tee Modern World

Wasu Koysiripong

The Situations of Buddhism in Different Regions of the World Today Buddhists nowadays represent about 6.5% of the World's population. As explained in the previous issue, there exist three main sects of Buddhism that originate from the Indian Sub-continent and each of them has further evolved into various denominations. Today, we will explore into the situations of Buddhism in five different regions of the world: the birthplace of Buddhism, the Theravada Sphere, the Mahayana Sphere, the Vajrayana Sphere and Non-Buddhist regions.

Believers of each religion as percentages of the World's population (information from trang82.wordpress.com)

Birthplace of Buddhism : India, Nepal and Central Asia

Buddhism is rather marginal in its own birthplace. India and Nepal are deep-rooted in Hinduism, the

traditional foe of Buddhism. The Vaishnavas, the Hindus who revere Vishnu as the Supreme God even claim that the Buddha is an avatar of Vishnu, in order to assimilate Buddhism into the fold of Hinduism, a belief opposed by the Buddhists. Central Asia, once the centre of Mahayana Buddhism, has been converted into an Islamic region since the 8th century. However, nowadays Buddhism has an upward trend in India and Nepal thanks to the spread of Theravada Buddhism from Sri Lanka and Vajrayana Buddhism from Tibet back into India and Nepal, together with neo-Buddhist movements in India. Buddhism in India and Nepal today attracts two main groups of people: the Dalits and the urban Hindu middle class. The Dalits are the people of the lowest caste in the Hindu society. Their main purpose of converting to Buddhism is to avoid their caste stigma. The urban Hindu middle class people who have converted to Buddhism did so as they found that the religion makes sense to them. Buddhists make up about 2% of the Indian population today.

In Nepal, some ethnic groups such as the Newars, Gurungs and Tamangs are traditionally Vajrayana Buddhists. Indeed, they can also be

Buddhist Monument at Sanchi, built in the era of King Ashoka the Great (circa the 2nd century BC), the golden age of Buddhism when Buddhism spread the widest not only in the Indian Sub-continent but also surrounding regions including Southeast Asia

regarded as part of the Vajrayana Sphere; whereas the mainstream of the Nepalese society is Hindu. Therefore the country has a slightly higher percentage of Buddhist population than India, about 9%.

Theravada Sphere: Sri Lanka, Myanmar, Thailand, Laos and Cambodia

As explained in the previous issue, after the fall of the Mauryan Empire, Sri Lanka became the centre of Theravada Buddhism. South East Asians back then were uncivilised people whose leaders eagerly sought to import the Indian culture thanks to the ease of transportation between the Indian Sub-continent and South East Asia as opposed to China, another nearby civilization, except the case of Vietnam where the land transportation to and from China is very easy. Theravada Buddhism, together with Mahayana Buddhism and Hinduism, spread into South East Asia as part of the Indian culture.

(from left) Vishnu, Bhairava (a manifestation of Ishvara) and Gupta Buddha statue God sculptures and stone Buddha sculptures found at Wieng-sa, Suratthani ancient town; Many of these religious sculptures were found along the route from Takua-pa District, Phang-nga Province to Baan-don Bay, Suratthani Province. Buddhadasa Bhikkhu supposed that Indians came to Southeast Asia longer than a thousand years ago, resulting in Brahmanism-Hinduism spreading all over the region. (information from Summary of Ancient History of Baan-don Bay, Buddhadasa Bhikkhu, Arunwitthaya Press, 1986)

Theravada Buddhism spread from Sri Lanka to South East Asia. Its influence went as far as the Majapahit Kingdom, which encompassed nearly the entirety of today Indonesia and the region that is nowadays North Eastern India and Bangladesh. However, later in history, Islam spread by maritime expansion into Bangladesh and the southern part of South East Asia resulting in the Islamisation of those regions.

Sri Lanka, Myanmar, Thailand, Laos and Cambodia have become the stronghold of Theravada Buddhism to date. Mahayana Buddhism that came

along Theravada Buddhism from the Indian Sub-continent lost ground to Theravada Buddhism and faded away; it was then reintroduced as a Chinese religion into the South East Asia by the Chinese from the 15th century onwards. Yet, the Chinese hadn't arrived in South East Asia in great number until the 19th century. It is worth noting that South East Asian Theravada Buddhists also often practice some elements of Hinduism, Chinese religions consisting of Shenism, Daoism and Mahayana Buddhism, and folk religions featured by animism and shamanism alongside Theravada Buddhism, which is the mainstream.

Mahayana Sphere: China (excl. Tibet, Inner Mongolia and Xinjiang), Vietnam, Korea and Japan

As explained in the previous issue, after the fall of the Mauryan Empire, Central Asia became the centre of Mahayana Buddhism. Mahayana Buddhism then spread along the Silk Road into China. Different from South East Asia, China was a civilization on its own with Vietnam, Korea, Japan and many other ancient peoples in its periphery eagerly importing its culture. Therefore, Buddhism was Sinicised as it got adopted by the Chinese. Initially a marginal religion in China, Mahayana Buddhism reached its zenith in China during the reign of Wu Zetian of the Zhou Dynasty, a short lived dynasty both preceded and

succeeded by the Tang Dynasty, roughly contemporary to the birth of Islam. Many new denominations branched out of Mahayana, most notably Zen. After Central Asia was Islamized in the 8th century, Tang China became the centre of Zen Buddhism. Zen Buddhism then spread from Tang China into Vietnam, Korea and Japan as part of the Chinese culture pretty much like how Theravada Buddhism spread to the other parts of South East Asia as part of the Indian culture.

Buddhism in the Mahayana Sphere merged with the local religions namely Shenism and Taoism in China and Vietnam, Korean Shamanism in Korea and Shinto in Japan; pretty much like how Buddhism merged with Hinduism and local religions in South East Asia.

Since the end of WWII, Buddhism in the Mahayana Sphere has been in sharp decline due to the region's revolution towards modernization. As all the regimes in this sphere were founded after WWII, including Japan where the USA totally overhauled its regime, and immediately after the war faced with an urgent need to industrialize or be starved to death. This situation naturally forced the people to adopt modern ideas even more than in the Western World. As a result, religions are often seen as an obsolete legacy from the age of feudalism. In Japan, South Korea, Hong Kong and Macau, most people have turned irreligious.

Religious repression by the Communists occurred in Mainland China from 1949 to 1978, in Vietnam from 1974 to 1986, and in North Korea from 1945 to date. In Mainland China where religious repression ended in 1978, the recovery of religions is also impeded by the regime's discouragement of religious beliefs, most effectively through media censorship. Taiwan is the only society in the sphere where Buddhists are the relative majority (about 35% of the population), still not even the absolute majority. In South Korea, Christianity has even won more adherents than Buddhism due to the US influence. Nevertheless, many nominally irreligious people in this sphere still practice the Buddha Dharma in a non-religious form. This situation is quite apparent in Japan where one may go to temple and practice meditation, but when you ask him/her what is his/her religion s/he may reply that s/he does not believe in any religion.

Vajrayana Sphere : Nepal, China's Tibet & Inner Mongolia, Mongolia Republic, Russia's Kalmykia, Buryatia and Tuva, and Bhutan

The heartland of the Vajrayana Sphere is Tibet where there are four denominations branched out from Vajrayana: Nyingma, Gelug, Kagyu and Sakya. Among the four, Nyingma is the oldest one and thus has been present in Tibet, Nepal, Bhutan and Western China since the 8th century.

Gelug, the denomination of the Dalai Lama, is the largest denomination as it gained political power from the 16th century until the fall of the Qing Dynasty of China in 1911, by the backing of the Mongols and the Manchus respectively.

A sculpture of Bodhidharma Bhikkhu, an bhikkhu (monk) from India who spread Buddhism into China circa 526 AD at Shaolin Temple, Henan Province, China. He is the first patriarch of Zen Buddhism in China.

In order to understand the spread of Gelug Buddhism, one must know the geo-history of the Mongols and the Turks. The Mongols and the Turks, as well as the Manchus, are believed to have originated from the Altai Region in today Russia. The Mongols and the Turks were part of the so-called the Steppe peoples. During the age of the Mongol Empire founded by Chinggis Khan in the 13th to the 14th centuries, different Mongolic peoples were united under

the same Khan. The Mongols and the Turks, who also served under the Mongolian Khan, spread over a vast geographical area. Then, the Empire split into many Khanates. The Khanate that ruled China Proper, Tibet and Xinjiang adopted the Chinese culture and became the Yuan Empire. The Khanate that ruled most of Central Asia, Altai Region and Volga Region was the Kipchak Khanate, aka. the Golden Horde, of which the rulers were initially Mongols but later changed to be the Tartars, a Turkic people. In the 14th century, the Chinese successfully rose up against the Mongol ruler and established the Ming Dynasty. The Mongols and the Turks were however still dominant in Mongolia, Xinjiang and most of the land that is today Russia. Then, in the 15th century, Russia (back then known as the Grand Duchy of Muscovy, a state of the Rus), a tributary state of the Kipchak Khanate, successfully rose up against the Golden Horde and conquered it.

In the 16th century, Altan Khan, a descendent of Kublai Khan and the then Khan of all the Mongols, was converted to Gelug Buddhism and backed the 3rd Dalai Lama into power. After the death of the 3rd Dalai Lama, he then backed his great-grandson, Yonten Gyatso, who was Mongolian, to become the 4th Dalai Lama. This effectively secured his control over Tibet. The death of the 4th Dalai Lama brought about a political upheaval in Tibet where different Mongolic

peoples and the Manchus vied for power over Tibet. The Manchus later managed to conquer the entirety of the land that is today China by conquering Ming China and made it the Qing Empire in the 17th century, then conquering Tibet to cement the power of the 7th Dalai Lama who made Tibet a protectorate of Qing in the 18th century, then sent the Uyghurs, a Turkic people from Southern Xinjiang (the Tarim Basin), to exterminate the Dzungars, a Mongolic people who were predominantly Gelug Buddhists and had been vying for control over Tibet against the Manchus, in Northern Xinjiang. The genocide resulted in Northern Xinjiang being repopulated by the Uyghurs who had mostly been converted from Buddhists to Muslims. Xinjiang has been an Islamic region ever since.

During the same time, Russia expanded eastwards until it conquered the entirety of Siberia. The Mongolic peoples in Siberia got incorporated into the Russian populace as a result.

Thanks to the conversion of Altan Khan to Gelug Buddhism and his promotion of the religion among the Mongols, many Mongolic peoples were converted into Gelug Buddhism. This is how Gelug Buddhism spread into Inner Mongolia in today China, the Mongolian People's Republic, and Kalmykia, Buryatia and Tuva in Russia. The Kalmyks and the Buryats are Mongolic peoples. The Tuvans are a

Mongolised Turkic people. Kalmykia is indeed the westernmost Buddhist region of the World. Besides, Gelug also spread into Northern India.

While Gelug was still wielding political clout in Tibet, it banned all the other Buddhist denominations as heresies. The disciples of Kagyu fled the religious persecution from Tibet to Bhutan and became the majority of Buddhists there. Nyingma remains the second largest Buddhist denomination in Bhutan and lives alongside Kagyu in peace.

Today, despite Dalai Lama in exile in India, the largest Buddhist denomination in Tibet remains Gelug. The other three Vajrayana denominations and Bon, the original religion of the Tibetans, are no longer regarded as heresies and have gained significant followers in the Tibetan society. Roughly 80% of the Tibetans today are Vajrayana Buddhists.

The denominations of Vajrayana Buddhism that have not originated in Tibet are only dominant among the

Tenzin Gyatso, Dalai Lama the 14th, the spiritual leader of the Tibetans today, who has fled persecution to India since 1959 after China reoccupied Tibet.

Buddhists in Nepal. The largest Buddhist denomination in Nepal is Newar.

Non-Buddhist regions

Buddhism, mainly Theravada, Zen and Gelug, nowadays have spread throughout the World and gained popularity in the societies that are traditionally Christian. Those who want to seek the inner peace and love the oriental culture are the ones who tend to be attracted to Buddhism. On top of that, the Buddha Dharma well appeals to the Secular Humanists. I was once asked on Quora “Is Buddhism dying?” and my reply is as follow

“Possibly, but the Buddha Dharma shall remain forever.

The Buddha initially didn't mean to create a religion. He discovered the truth of the human mind, the science of happiness, and the practice to get rid of sufferings. Then, he created an institute to support such practice and pass on his wisdom. His teaching which encompasses such scientific theories, practice to get rid of sufferings and morality is called the Buddha Dharma.

Buddhism as a religion naturally came into existence as a result of the ancient people's love toward the Buddha. They loved him so much that they elevated his status to be akin to a god and started worshipping him. This situation may sound absurd in today society, but it was a

common practice back then. Because of such, the Buddha Dharma has been well kept and passed on for hundreds of generations to us today. Otherwise, it may have been buried in the darkness of history.

Nowadays, in the age of science, religions are naturally in decline. More and more modern people are ready to learn the Buddha Dharma as scientific knowledge, not as religious doctrines. This is totally OK. It is what the Buddha initially wanted anyway. In the near future, the Buddha may be more remembered as a great scientist like Galileo for his discovery of the science of happiness instead of a religion creator. When that happens, we will be able to claim that Buddhism has served its purpose and faded as its *raison d'être* no longer exists. After all, everything in the World is *anatta*.”

Sam Harris, an American neuroscientist, the author of *The End of Faith*, once said in an interview “The case can be made that what the Buddha taught is not even a religion. The dharma is not a faith-based approach to spiritual experience, but rather an empirical discipline. Of course, most Buddhists the world over practice it as a religion. So the wisdom of the Buddha is to some significant degree trapped in the religion of Buddhism. If we want the teachings of the

Buddha to inform our understanding of ourselves in the twenty-first century, students of the Buddha have to get out of the religion business...I hope, however, that the dialogue between science and the meditative disciplines will quickly transcend any reference to Buddhism. After all, we don't talk about ‘Christian physics’ or ‘Muslim algebra,’ though Christians invented physics and the Muslims invented algebra. Important truths always transcend cultural context.”

If you still do not get the point, think about when we have a course at school that teaches the Law of Dependent Origination and self-inquiry meditation as common knowledge like algebra without worshipping the Buddha, without reciting mantras, and without even referring what the students are learning as religious doctrines. We regard this knowledge pretty much like how we regard physics and algebra today. When this happens, the Buddha Dharma will have totally transcended religious boundaries and entered into the mainstream of human knowledge. When one talks about the square root, nobody thinks she/he is a Muslim; likewise when someone talks about the *vedana*, nobody will think she/he is a Buddhist either.

I am looking forward to that day.

เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ*(6)

พระพรหมคุณาภรณ์(ป.อ. ปยุตโต)

ลักษณะสำคัญ ของ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ

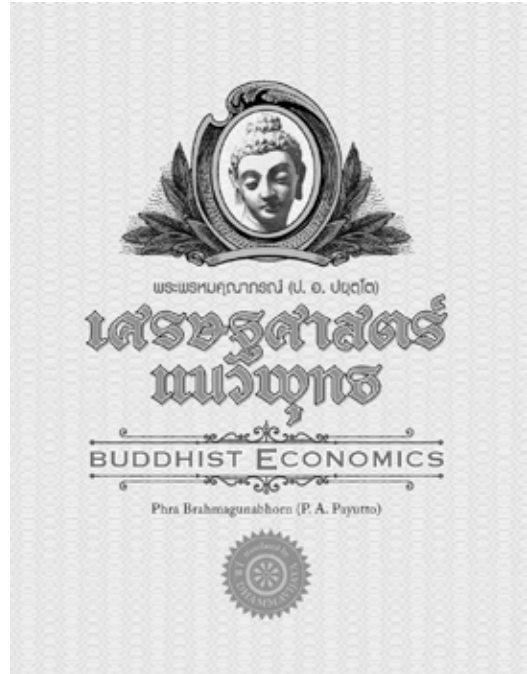
1. เศรษฐศาสตร์มีขมิมา : การได้คุณภาพชีวิต

เมื่อมีความเข้าใจในเรื่องธรรมชาติของมนุษย์แล้ว ก็ขอชี้ถึงลักษณะสำคัญของเศรษฐศาสตร์แนวพุทธ กล่าวคือ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธนี้มีลักษณะเป็นสายกลาง อาจจะเรียกว่า เศรษฐศาสตร์สายกลาง หรือ เศรษฐศาสตร์มีขมิมา เพราะวาระบชีวิตของพุทธศาสนาที่เรียกว่ามรรคนั้น ก็มีชื่ออยู่แล้วว่ามีขมิมาปฏิบัติ

องค์ของมรรคนั้นแต่ละข้อเป็นสัมมา เช่น สัมมาอาชีวะ การที่เป็นสัมมานั้นก็คือ โดยถูกต้อง โดยถูกต้องก็คือ ทำให้เกิดความพอดี ความเป็นมีขมิมาหรือสายกลางนั้นก็คือ ความพอดีนั่นเอง

ซูมาเกอร์บอกว่า เมื่อมีสัมมาอาชีวะก็ต้องมี Buddhist economics ต้องมีเศรษฐศาสตร์แบบพุทธ

ขอพูดต่อไปว่า เมื่อมีสัมมาอาชีวะก็ต้องมีมีจฉาอาชีวะด้วยเช่นเดียวกัน เมื่อมีสัมมาอาชีวะ คือ พฤติกรรมทางเศรษฐกิจที่ถูกต้องก็

ต้องมีมีจฉาอาชีวะคือพฤติกรรมทางเศรษฐกิจที่ผิดพลาดด้วย

ที่นี้เศรษฐกิจถูกต้องที่เป็นสัมมาก็คือ เศรษฐกิจแบบทางสายกลางหรือเศรษฐกิจแบบมีขมิมาปฏิบัติ

ในทางพุทธศาสนา มีข้อปฏิบัติที่เต็มไปด้วยเรื่องมีขมิมา ความเป็นสายกลาง ความพอดี มัตตัญญูตา ความรู้จักประมาณ รู้จักพอดีเต็มไปหมด ตลอดจนสมตา เทียบกับที่เราใช้คำว่า สมดุล หรือดุลยภาพ คำเหล่านี้เป็นคำสำคัญในทางพุทธศาสนา

ที่ว่าเป็นสายกลางเป็นมีขมิมา มีความพอดี พอประมาณได้ดุลยภาพ อันนี้เป็นอย่างไร ความพอดีหรือทางสายกลางอยู่ที่ไหน

ความพอดี คือ จุดที่คุณภาพชีวิตกับความพึงพอใจมาบรรจบกัน หมายความว่า

เป็นการได้รับความพึงพอใจด้วยการตอบสนองความต้องการคุณภาพชีวิต

เมื่อถึงจุดนี้ก็จึงโยกกลับไปหาการบริโภคที่พูดมาเมื่อก็ว่าการบริโภคเป็นจุดยอดของเศรษฐกิจ

ขอทบทวนความหมายของการบริโภคอีกครั้งหนึ่ง

ถ้าเป็นการบริโภคในทางเศรษฐศาสตร์ก็หมายถึงการใช้สินค้าและบริการบำบัดความต้องการ ซึ่งทำให้ได้รับความพึงพอใจสูงสุด

แต่ในแบบพุทธ การบริโภคคือการใช้สินค้าและบริการบำบัดความต้องการ ซึ่งทำให้ได้รับความพึงพอใจโดยมีคุณภาพชีวิตเกิดขึ้นพอบริโภคปั๊บก็มองไปถึงคุณภาพชีวิต นั่นคือการบริโภคที่สำเร็จผล

ถ้าแค่บริโภคแล้วออรอย โก่อ้ ได้รับความพึงพอใจก็จบ แค่นี้ไม่ถือว่าเป็นเศรษฐศาสตร์ชาวพุทธ แต่เป็นเศรษฐศาสตร์ที่ตัน แยกส่วนไม่เข้าไปในระบบสัมพันธ์แห่งการสร้างสรรค์ของมนุษย์ ไม่เชื่อมโยงกับวิทยาการอย่างอื่น เพราะบริโภคแบบคลุมเครือและเลื่อนลอย ไม่เข้าใจและไม่คำนึงถึงเหตุผลของการบริโภค ไม่รู้ความมุ่งหมายที่แท้ของการบริโภคนั้น

เมื่อบริโภคไป ได้รับความพึงพอใจหลงเพลินไป ก็ตัดตอนเอาว่าจบเท่านั้น

แต่ที่จริงพึงพอใจนั้นอาจจะเกิดโทษแก่ชีวิตก็ได้ อย่างที่พูดเมื่อก็ว่าทำให้เสียคุณภาพชีวิต

หากพอใจโดยพ่วงกับการได้คุณภาพชีวิต ก็จะเป็นฐานสนับสนุนการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ต่อไป ทำให้ชีวิตมีความดีงามยิ่งขึ้น

ฉะนั้น เศรษฐศาสตร์จึงไปสัมพันธ์กับการมีชีวิตของมนุษย์ทั้งหมด ที่จะเป็นอยู่

อย่างดี เป็นชีวิตที่ดีงาม ทำสังคมให้มีสันติสุข

โดยนัยนี้ ถ้าเศรษฐศาสตร์จะมีความหมายอย่างแท้จริง เศรษฐศาสตร์จะต้องมีส่วนในการพัฒนาศักยภาพของมนุษย์ ในการทำให้มนุษย์มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตที่ดีงาม มีความสุขร่วมกันได้ดียิ่งขึ้นด้วย มิฉะนั้น เศรษฐศาสตร์จะมีไว้เพื่ออะไร

จุดยอดของเศรษฐศาสตร์ที่ว่าเมื่อก็อยู่ที่การบริโภค เศรษฐศาสตร์ของชาวพุทธจึงปรากฏตัวในหลักที่เรียกว่า โภชนะ มตตถนุตา คือความรู้จักประมาณในการบริโภค

หลักนี้มีกล่าวอยู่เสมอ แม้แต่ในโอวาทปาติโมกข์ที่เราเรียกว่าหัวใจพุทธศาสนาก็ระบุไว้ว่า มตตถนุตา จ ภตตสมิ (ความรู้จักประมาณในอาหาร)

รู้จักประมาณคือรู้จักพอดี ความพอประมาณคือความพอดี คำว่ามัตตถนุตาคือความรู้จักพอดี เป็นหลักสำคัญกระจายอยู่ทั่วไป ในสัปบุริสธรรม 7 ประการก็มี โดยเฉพาะในหลักการบริโภคจะมีมัตตถนุตานี้เข้ามาทันที

ตัวกำหนดเศรษฐศาสตร์แนวพุทธก็คือมัตตถนุตา ความรู้จักประมาณ รู้จักพอดีในการบริโภค หมายถึงความพอดีที่ทำให้คุณภาพของชีวิตมาบรรจบกับความพึงพอใจ

ในคำสอนแสดงข้อปฏิบัติของพุทธศาสนิกชน โดยเฉพาะพระสงฆ์ เมื่อจะบริโภคอะไรก็ต้องพิจารณาเหตุผลหรือความมุ่งหมายของการบริโภค ตามสูตรที่ว่า ปฏิสงขา โยนิโส ปินทปาต...

พิจารณาทุกอย่างไม่ว่าจะบริโภคอะไร แต่เดี๋ยวนี้เราว่ากันเป็นมนต์ไปเลย ไม่รู้เรื่องสวดจบเป็นใช้ได้

อันที่จริงนั้นท่านสอนว่า เวลาจะบริโภคอะไรก็ให้พิจารณา คือพิจารณาว่าเราพิจารณาโดยแยกกายแล้วจึงบริโภคอาหาร

เนว ทวายน น มทายน น มณฺฑนายน มิไช่ เพื่อสนุกสนาน มิไช่เพื่อลุ่มหลงมัวเมา มิไช่เพื่อโก้หรูหราฟุ่มเฟือย

ยาวเทว อิมสฺส กายสฺส แต่บริโภคเพื่อให้ร่างกายมันคงดำรงอยู่ได้ เพื่อให้ชีวิตดำเนินไปเพื่อกำจัดทุกข์เวทนาเก่า เพื่อป้องกันมิให้มีทุกข์เวทนาใหม่ เพื่อเกื้อหนุนชีวิตอันประเสริฐ เพื่อเกื้อกูลต่อชีวิตที่ติงาม เพื่อความอยู่ผาสุก

เวลาบริโภคจะต้องเข้าใจความหมายอย่างนี้ และบริโภคให้ได้ผลตามความมุ่งหมายแล้วความพอดีก็อยู่ที่นี้ ฉะนั้น จึงบอกว่าคุณภาพหรือสายกลางอยู่ที่คุณภาพชีวิตมาบรรจบกับความพึงพอใจ เพราะว่าผู้ที่เป็นชาวพุทธพิจารณาเข้าใจความหมายของการบริโภคว่าเพื่อความมีสุขภาพดี เพื่อเกื้อกูลต่อการมีชีวิตที่ดี เพื่ออยู่เป็นสุข ดังนั้น คุณภาพชีวิตจึงเป็นสิ่งที่ต้องการในการบริโภค และบริโภคแล้วจึงได้รับความพึงพอใจที่ได้คุณภาพชีวิตนั้น

นี่คือความหมายของมัตตัญญูตา คือความพอดีที่ว่าเป็นทางสายกลาง

เป็นอันว่ากิจกรรมในทางเศรษฐกิจนี้ เป็น means คือมรรคา ไม่ใช่เป็น end หรือจุดหมายในตัวเอง

ผลที่ต้องการในทางเศรษฐศาสตร์ไม่ใช่เป็นจุดหมายในตัวของมันเอง แต่เป็นมรรคา คือเป็นฐานสนับสนุนกระบวนการพัฒนาดนของมนุษย์ เพื่อชีวิตที่ดียิ่งขึ้น เพื่อให้เขาบริโภคอาหารแล้วไม่ใช่อึมเฉยๆ ไม่ใช่อึมแล้วพออ่อยๆก็จบเสร็จกัน ไม่ใช่แค่นั้น แต่ให้เขาอึมเพื่อให้เขามีกำลังกาย มีกำลังความคิด จะได้

ทำสิ่งที่ติงามเป็นประโยชน์ เช่น จะได้ฟังได้พิจารณาในเรื่องที่เจริญปัญญาต่อไป

ดังในเรื่องที่ยกมาเป็นตัวอย่างที่ว่า พระพุทธเจ้าให้คนจัดหาอาหารให้คนเข็ญใจรับประทาน เมื่อเขารับประทานเสร็จแล้วก็ไม่ใช่จบแค่นั้น แต่เพื่อให้เขาได้ฟังธรรมต่อไป มันจึงเป็น means

ในเมื่อหลักการมีอยู่อย่างนี้แล้ว ก็จะมีวิธีปฏิบัติปลีกย่อยที่แยกช่อยออกไปอีก เช่น ในกรณีที่มีคนมีกินอยู่แล้ว เรากลับไม่สอนให้เขากินให้เต็มที่ ไม่สอนให้กินตามที่อยู่าก

ยิ่งกว่านั้น บางครั้งยังมีการยกย่องพระบางองค์ที่ฉันมือเดียว

ถ้าเป็นเศรษฐศาสตร์ยุคอุตสาหกรรมก็ต้องสรรเสริญคนที่กินให้มากที่สุด บริโภคสี่มือสิบมือคงยิ่งดีใหญ่

แต่ในกรณีที่พอแก่ความต้องการคุณภาพชีวิต เรากลับสรรเสริญพระบางองค์ที่ฉันมือเดียว แต่ไม่ใช่การฉันมือเดียวนั้นเป็นจุดหมายนะ ถ้าฉันมือเดียวแล้วไม่ได้ทำอะไรให้เกิดผลจากการฉันมือเดียว ก็ไม่ได้เรื่องกลายเป็นเบียดเบียนตัวเองไป

ฉะนั้น จะต้องพิจารณาโดยมีเงื่อนไขคือบริโภคสิ่งที่และเท่าที่จะช่วยเกื้อหนุนให้การพัฒนาดนได้ผลดี

ในเรื่องนี้ แม้แต่ชาวบ้านก็เหมือนกัน ไม่เฉพาะแต่พระ บางทีมาถืออุบาสงดอาหารในเวลาเลยเที่ยงไปแล้ว ไม่รับประทานในเวลาบ่าย เวลาค่ำ การงดกินอาหารที่ควรจะกินตามปกติกลับมีความหมายเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจที่มีคุณค่า เพื่อประโยชน์ในการพัฒนาคุณภาพชีวิต

ฉะนั้น การบริโภคนั้นเป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพื่อการพัฒนาคุณภาพชีวิต ซึ่งเป็นไปได้ทั้งในแง่บวกคือกิน และแง่ลบคือไม่กิน

หมายความว่า “ไม่กิน” ก็เป็นกิจกรรมทางเศรษฐกิจในทางที่จะเพิ่มคุณภาพชีวิตได้เหมือนกัน แล้วคนก็สามารถมีความพึงพอใจจากการงดกินได้ด้วย คือ สามารถได้รับความพึงพอใจจากการไม่

บริโภค แต่ได้รับคุณภาพชีวิต

ตามปกติ เราต้องมีความพึงพอใจจากการบริโภค แต่ในหลายกรณี เรามีความพึงพอใจจากการไม่บริโภคหรือไม่ได้บริโภค

อย่างไรก็ตาม การได้รับความพึงพอใจจากการงดการบริโภคอาจจะเกิดจากกิเลส เช่น

มีมานะถือตัว จะแสดงให้เห็นว่าเรานี้เก่งเรานี้แน่ จึงงด ไม่รับประทานอาหาร แล้วรู้สึกภูมิใจพอใจในใจว่า เรานี้รับประทานอาหารมือเดียวได้ เราเก่ง แล้วก็พึงพอใจ แต่เป็นความพึงพอใจจากกิเลส คือมานะ เป็นเพียงการก้าวจากตัณหาขึ้นไปสู่มานะ

ส่วนความพึงพอใจที่ถูกต้อง คือความพึงพอใจที่ว่า การกินน้อยลงหรือการอดอาหารครั้งนี้ เป็นการฝึกหัดขัดเกลาตนเอง หรือเป็นส่วนที่ช่วยให้เกิดการพัฒนาคุณภาพชีวิต การที่เรงดการบริโภคครั้งนี้ มันช่วยให้คุณภาพชีวิตของเราดีขึ้น ถ้าเกิดความพึงพอใจอย่างนี้ขึ้น ก็เป็นความพึงพอใจที่ถูกต้อง

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

*บทความนี้คัดมาจากหนังสือ เศรษฐศาสตร์แนวพุทธ ฉบับพิมพ์ครั้งที่ 9 พ.ศ.2548 ซึ่งเรียบเรียงจากปาฐกถาธรรม ของพระพรหมคุณาภรณ์(ประยุทธ์ ปยุตโต ปัจจุบันเป็นสมเด็จพระพุทธโฆษาจารย์) ในมงคลวารอายุครบ 72 ปี ของศาสตราจารย์ ดร.ปวย อึ้งภากรณ์ ณ หอประชุมเล็ก มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ กรุงเทพฯ วันที่ 9 มีนาคม 2531

Buddhist Economics* (6)

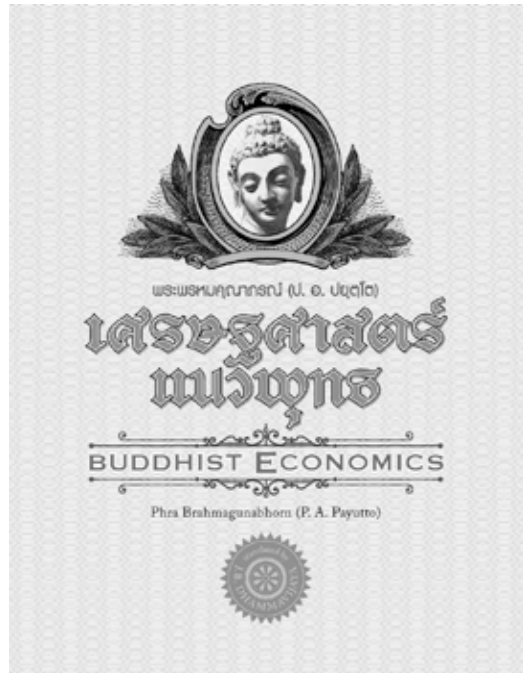
Phra Brahmaganabhorn (P.A. Payutto)

The Major Characteristics of Buddhist Economics

(1) Middle-way economics: realization of true well-being

An important characteristic of Buddhist economics is that it is a 'middle-way'. It might be called a middle-way economics. The Buddhist way of life is referred to as a path and each of the eight factors of the path is called samma, which means right or correct, e.g. samma ajiva : Right Livelihood. Each factor is samma because it gives rise to the optimum benefit in its respective sphere. The path is a middle-way between too much and too little. It is just right. So the middle-way means 'just the right amount'.

Schumacher says that the presence of Right Livelihood in the Eight-Fold Path of Buddhism necessitates a Buddhist economics. What may be added to that statement is the fact that it also makes inevitable the presence of Wrong Livelihood. Similarly, right economic activity implies wrong economic activity. Here, a correct or 'right' economy is a middle-way economy. Buddhism is full of

teachings referring to the middle-way, the right amount, knowing moderation and all these terms may be considered as synonyms for the idea of balance or equilibrium. But what exactly do all these terms refer to? We may define 'the right amount' as the point at which human satisfaction and true well-being coincide, i.e. when we experience satisfaction through answering the desire for quality of life. This point leads back to the subject of consumption which was stated above to be the consummation of economics. Here we may go through the meanings of consumption once more. According to conventional economics, the term consumption refers to the use of goods and services to answer want and needs, so as to provide the highest satisfaction. However in the Buddhist system, consumption refers to the use

of goods and services to answer wants and needs in ways that engender satisfaction at having increased the quality of life. In the Buddhist view, when enhancement of true well-being is experienced through consumption, then that consumption is said to be successful. If consumption issues merely in feelings of satisfaction, and those feelings are indulged without any understanding of the nature of that consumption or its repercussions, then according to Buddhist economics, it is incorrect. Satisfaction of desires may have harmful effects and may cause a decline in the quality of life.

Consumption can increase the quality of life and so form a basis for further developments of human potentialities which in turn ennoble life. Thus economics is related to the whole of human existence. That being so, if it is to have any authenticity, economics must play a part in the development of human potentialities and help mankind to be able to lead a noble life, to enjoy an increasingly mature kind of happiness. If it does not do so, then of what use is it to us?

That the consummation of economics lies in consumption is brought out in Buddhist economics by the principle of *bhojane mattannuta*. This is a teaching which appears throughout the Buddhist scriptures, even in the *Ovada Patimokkha*, the verses held to contain the heart of Buddhism where it is expressed as *mattannuta ca bhattasmim*, ‘knowing moderation in consumption’. Knowing moderation means knowing the optimum amount, how much is ‘just

right’. The principle of *mattannuta*, of knowing the right amount, is an important one in Buddhism. It occurs in a wide range of contexts, for example as one of the seven virtues of the Good Man (or Woman) and is invariably present in any reference to consumption.

Mattannuta is the defining characteristic of Buddhist economics. Knowing the right amount in consumption refers to an awareness of that optimum point where the enhancement

of true well-being coincides with the experience of satisfaction. In the teachings that lay down the way in which monks and nuns should make use of the requisites offered to them, it is stressed that they should consider the reason and purpose of their consumption, as in the traditional formula: *Patisankha yoniso pindapatum ...; wisely reflecting, I take*

almsfood.” Whatever is consumed must firstly be reflected upon wisely. This principle is not restricted to monastics; it applies to all Buddhists. We should reflect intelligently on

food that the true purpose of eating is not for fun, for indulgence or the fascination of taste. We reflect that it is inappropriate to eat things just because they are expensive and

fashionable. We shouldn’t eat extravagantly and wastefully. We should eat so as to sustain our lives, for the health of the body, in order to eradicate painful feelings of hunger that have

arisen and to prevent new ones (from overeating) arising. We eat so as

to be able to carry on our lives in ease. We eat so that the energy we derive from the food can support a noble and happy life. Whenever we consume anything we should understand the meaning of what we are doing in this sort of way, and consume in such a way as to experience results that

conform to that purpose. ‘Just the right amount’ or the ‘middle way’ lies right here.

When a person reflects on consumption and understands that its purpose is to maintain health and support a good and happy life, then true well-being or quality of life will

be what he or she desires from it. On consumption of a particular product or service, then that person will feel satisfied at having enriched the quality of their life. This is the meaning

of *mattannuta* or the ‘right amount’ that constitutes the middle way.

It follows from the above that economic activity is a means and not an end in itself. The economic results that are desired are not the real goal but a way to it, i.e. they are a

supporting base for the process of human development that leads to a better life. In the case of food it means not just eating in order to enjoy the taste and get full, but eating one’s fill so as to have the physical and mental energy to be able to give attention to and reflect on those matters that will increase one’s wisdom. In the story related earlier, the Buddha had food given to the poor peasant, not just in order to allay his hunger, but so that he could listen to a Dhamma discourse

afterwards. Consumption is a means to an end.

Given these principles, certain subsidiary practices are implied. For instance, people who have enough food for their needs, are not encouraged to eat as much as they like, or just to follow their desires. What’s more, praise is sometimes given to monks who only eat once a day. Economics, on the other hand, would praise those who eat the most; those who eat three

or four times a day. If someone were to eat ten times a day, so much the better. But in Buddhism, given that eating once a day is enough to meet the need for true well-being, then those monks who do so are praised. It’s not that getting down to eating one meal a day is the goal of course. If one didn’t do anything afterwards to make use of that frugality then it would be pointless, just a way of mistreating oneself. Thus one must consider consumption as a condition for self-development.

Eating one meal a day is not a practice restricted to monks. On Observance days, Buddhist laypeople may take Eight Precepts for a day and a night, one of which is to refrain

from eating after mid-day. Renunciation of the evening meal becomes an economic activity which is of benefit in the development of the quality of life. Consumption is then an

economic activity leading to the development of the quality of life that can be either positive or negative in nature, it may mean to eat or not to eat. In other words, not eating can also

be an economic activity increasing the quality of life, and in doing so provide satisfaction.

Ordinarily our satisfaction arises from consumption, but there are also many cases in which we can experience a sense of satisfaction at non-consumption. However the satisfaction

at non-consumption might arise from some mental impurity, e.g. one could eat only once a day out of conceit, to show how tough or ascetic one is, and then feel pleasure and satisfaction

in the pride one feels in one's accomplishment. Satisfaction arising from conceit is a mere step away from that arising from the gratification of craving. The correct form of satisfaction in

this case would be to eat little or to abstain from food as a way of training oneself, in order to go against the grain of desire, and then to feel pleased and satisfied at the resultant increase in

one's true well-being. A great many people, in their efforts to find satisfaction through consumption, damage their health and do harm to themselves and others. Drinking alcohol for

instance, satisfies a desire, but is a cause of ill-health, quarrels and accidents. People who eat for taste

often over-eat and make themselves unhealthy. Others give no thought at all to food values and waste a lot of money on junk foods, so that some people even become deficient in certain vitamins and minerals despite eating large meals every day. Incredibly, cases of malnutrition have even been reported. Apart from doing themselves no good, their over-eating deprives others of food. So pleasure and satisfaction are not a measure of value. If our satisfaction lies in things that do not enrich the quality of life, then it can sometimes destroy our true welfare, We may become deluded and intoxicated; we may lose our health, lose

the quality of life.

There is a classic economic principle that the essential value of goods lies in their ability to bring satisfaction to the consumer. Here, we may point to the examples given above where heavy consumption and strong satisfaction have both positive and negative results. The Buddhist perspective is that the benefit of goods and services lies in their ability to provide the consumer with a sense of satisfaction at having enhanced the quality of his or her life. There has to be that extra clause. All definitions, whether of goods, services, wealth or whatever, must be modified in this way.

(to be continued)

*The Thai version of Buddhist Economics was originally a Dhamma Talk given on the auspicious occasion of Prof. Dr.Puey Ungpakorn's 72nd birthday celebration at Thammasat University on 9 March 1988. The English version is identical to the 1st English edition translated by J.B.Dhammavijaya in 1992.

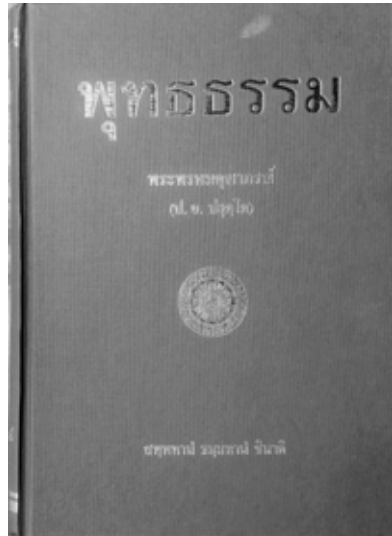
วิเวกภาวัน

สุพร วนิชกุล กราบบังการพระพรหมคุณาภรณ์ (ประยุทธ์ ปยุตโต) ณ วัดญาณเวศกวัน ประมาณ ยี่สิบปีที่แล้ว

ปยุตโต) อันสุพร วนิชกุล(ประธานมูลนิธิ พระพุทธมิ่งมงคล ศรีทธา ๔๕ ผู้ดำเนิน โครงการสร้างพระใหญ่เมืองภูเก็ต ณ พุทธ อุทยานยอดเขานาคเกิด) เป็นผู้จัดการที่ดินถวาย เป็นอาจารย์บูชาแต่พระเถระที่จุดเทียนธรรม นำชีวิตของเขาสู่ความสำเร็จในทางโลกและ ทางธรรม เพื่อประโยชน์แก่พระพุทธศาสนา และชาวชุมชนในท้องถิ่น

ด้วยกำลังพุทธบริษัทวัดญาณเวศกวัน ได้แก่ ดร.พงษ์สวัสดิ์ อักษรสวัสดิ์ ไวยาวัจกร พระครูสังฆการพิสิฐฐ์(มานอช ธมมครุโก)

หนังสือพุทธธรรม

ทันตแพทย์หญิงกฤษณา โรหิตร์ตนะ ประธาน มูลนิธิป.อ.ปยุตโตเพื่อเชิดชูธรรม เจริญ วิศิษฏ์วุฒิกุล อุบาสกผู้ช่วยเหลืองานวัดญาณ เวศกวัน เป็นต้น วันนี้ วิเวกภาวัน รมณีสถาน แห่งบ้านเกาะหวาน ได้รับการก่อสร้างปรับปรุง เป็นที่เรียบร้อยแล้ว จัดงานพิธีถวายโหนดที่ดิน ดังกล่าวเป็นปฐมฤกษ์ไปเมื่อวันที่ 2 มีนาคม 2562

2

จากหนุ่มนายช่างเครื่องจักรกลผู้ใฝ่ความรู้เดินทางมาทำงานในจังหวัดภูเก็ตเมื่อกว่า สามสิบปีก่อน ได้ศึกษาธรรมจากหนังสือ *พุทธธรรม* ประพันธ์โดยพระธรรมปิฎก (ประยุทธ์ ปยุตโต)ตามคำแนะนำของพระที่ นับถือรูปหนึ่ง เมื่อสุพรสร้างตัวมีกิจการมั่นคง จึงต้องการปฏิบัติบูชาคุณพระอาจารย์ด้วยการร่วมเผยแพร่หนังสือธรรมของพระเถระ ผู้ประพันธ์ ทั้ง*พุทธธรรม* และเรื่องอื่นๆ รวมทั้งการสร้างพุทธสถานในท้องถิ่น ดังได้กล่าว

พระพุทธรูปเก่าแก่ชุดพบบริเวณวัดดอนปริง

วัดลุมพินี

ในงานวันที่ 2 มีนาคม 2562 ณ วิเวกภาวันว่า “ผมได้มาพบกับหนังสือพุทธธรรมของพระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ ประยุทธ์ ปยุตโต ตอนนั้นผมได้มาอยู่ภูเก็ต ได้มาศึกษาพุทธธรรม โดยเฉพาะในหน้าที่ 193* จึงตั้งใจทำความดีมุ่งไปสู่เส้นทางแห่งการดับทุกข์โดยสิ้นเชิง ตัดสินใจเมื่อได้พบที่ดินแปลงนี้เมื่อประมาณปี พ.ศ.2535 ก็นิมนต์พระเดชพระคุณท่านเจ้าคุณอาจารย์ไปที่นั่น ผมตั้งใจถวายด้วยศรัทธา ตั้งมั่น ขอได้เป็นส่วนหนึ่งในการที่จะเผยแผ่พุทธศาสนา ฉะนั้น สถานที่แห่งนี้ขอให้เป็นสมบัติของคณะสงฆ์และชาวพุทธทุกคน ญาติโยมทั้งหลายต้องเข้าวัด ต้องมาช่วยกันรักษาสถาบันบำรุงวัดนะครับ”

3

พื้นที่ตำบลบางทองติดต่อกับตำบลนาเตยอันวิเวกภาวันตั้งอยู่นั้น อาจเรียกได้ว่าเป็น “แดนธรรม” เนื่องจากมีวัดเก่าแก่ตั้งอยู่ตามรายทางถึงสี่วัด ได้แก่ วัดดอนปริง

วัดลุมพินี (หรือวัดลุ่ม - สร้างขึ้นหลัง พ.ศ.2328) วัดราชา (สร้างขึ้นสมัยอยุธยา) และ วัดสุวรรณवास (หรือวัดแร่ - สร้างขึ้นราว พ.ศ.2311) ซึ่งมีร่องรอยทางประวัติศาสตร์ และเรื่องเล่าของชุมชนอันชวนให้สืบค้นถึงที่มา และเรื่องแร่ดิบบุก สิ้นค้าส่งออกที่สำคัญของประเทศเมื่อสองร้อยปีก่อน ซึ่งสัมพันธ์กับพัฒนาการของท้องถิ่นเมืองพังงาและภูเก็ต รวมถึงวัดเก่าแก่ที่อยู่ใกล้เคียงในตำบลนาเตย อีกวัด ได้แก่ วัดประชาธิการาม (วัดเกาะ) สร้างขึ้นราวปี 2319 ตั้งอยู่ปากทางแยกเข้าสู่ถนนนาเตย-เขากล้วยที่มุ่งไปสู่วิเวกภาวัน ทั้งนี้ ชุมชนท้องถิ่น หน่วยงาน และผู้ที่มีหน้าที่สามารถใช้เป็นข้อมูลความรู้ที่จะยังประโยชน์ทางการศึกษาต่อยอด การท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม และการสร้างสำนึกรักภักดีของชาวชุมชน รวมถึงสนับสนุนการพัฒนาวิเวกภาวันให้เป็นพุทธสถานที่แนบแน่นและมีความหมายคุณูปการต่อท้องถิ่นยิ่งขึ้นได้ตามเหตุปัจจัย

วัดราชา

วัดสุวรรณาวาส

วัดประชาธิการาม

พัฒน จันทรแก้ว นักประวัติศาสตร์และที่ปรึกษาวารสารแสงพระธรรม สนทนาประวัติศาสตร์ของวัดและของห้องที่กับเจ้าอาวาสวัดประชาธิการาม

4

กองบรรณาธิการแสงพระธรรม ใครเชื่อเชิญท่านผู้อ่านและศาสนิกชนที่นิยมท่องเที่ยวทางวัฒนธรรมหรือประวัติศาสตร์ให้เดินทางไปเยี่ยมเยือนวิเวกภาวัน รมณีย

สถานที่แห่งใหม่ แล้วตามรอยอดีตวัดและพระพุทธรูปเก่าแก่ย่านแดนธรรมแห่งตำบลบางทองและตำบลนาเตยนี่สักครั้ง อาจเป็นประสบการณ์การท่องเที่ยวเมืองรองที่จะประทับใจอีกแห่งหนึ่งในชีวิต

*ข้อความในหน้า 193 ของหนังสือพุทธธรรม ซึ่งสุพร วนิชกุล กล่าวว่าจะจับใจยิ่งนัก ทำให้ตั้งใจอ่านตลอดทั้งเล่มอย่างพิถีพิถัน “อย่างไรก็ตาม เมื่อมองให้เข้าถึงคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างแท้จริง ผู้ประกอบกรรมดีย่อมไม่คิดอยู่เพียงชั้นที่ยังมุ่งหวังผลอันเป็นโลกธรรม(ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ) ตอบสนองแก่ตน เพราะกุศลกรรมที่แท้จริงเกิดจากกุศลมูล คือ อโลภะ อโทสะ อโมหะ เขาจึงทำกรรมด้วยจาคะ สละอกุศลในใจและแผ่เกื้อกูลแก่ผู้อื่น ทำกรรมด้วยเมตตากรุณา ช่วยคนอื่นให้พ้นทุกข์และสนับสนุนความอยู่ร่วมกันโดยสุขสงบ มิมีเมตรี ทำกรรมด้วยปัญญาเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจสิ่งทั้งหลายตามความเป็นจริง เพื่อโพธิเพื่อให้ธรรมแพร่หลายครองใจคนและครองสังคม ซึ่งจัดเข้าได้ว่า เป็นกรรมขั้นสูงสุด คือกรรมที่เป็นไปเพื่อความสิ้นกรรม ตามหลักที่ยกมาอ้างแล้วข้างต้น”

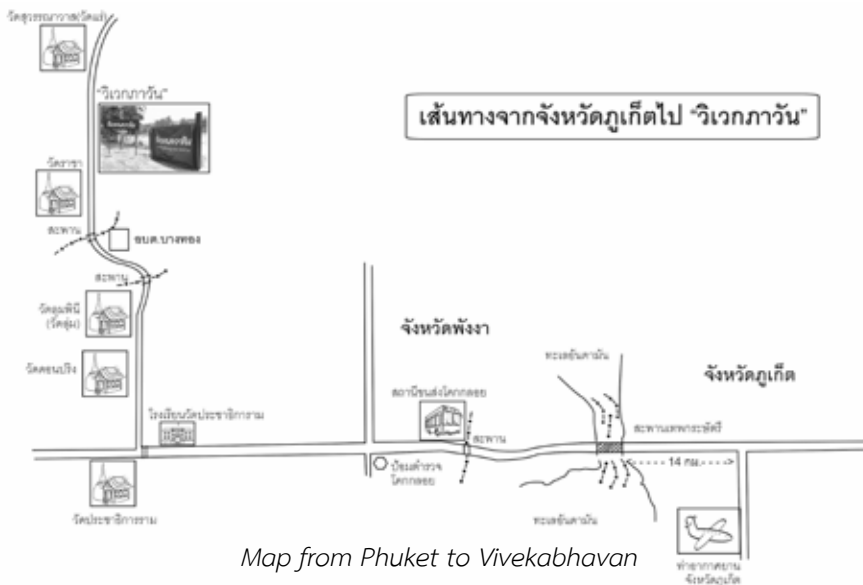
Translated to English : Wasu Koysiripong

Vivekabhavan : Romanistan of Wan Island Village

The Editorial Board

“Romani” in Sanskrit means pleasance. The Buddha has described a romani place (romanistan) as ‘A shady forest, with a river of cold water, on a smooth landing, with a khojornkham* in vicinity’. A romani place is a place suitable for meditation.

Somdet Phra Buddha Khosajarn (Payudh Payutto)
Excerpt from “An Introduction to the Buddhadhamma”

Map from Phuket to Vivekabhavan

1

An over thirty rai large deserted wasteland overgrown with weed around thirty years ago, about six kilometers deep into highway number 4, lined by hundreds year old temples full of legends, in a way to Koh Wan Village branched out of Natoey-Khaokluay Road, has today turned into a shady Buddhadhamma garden named “Vivekabhavan” on the

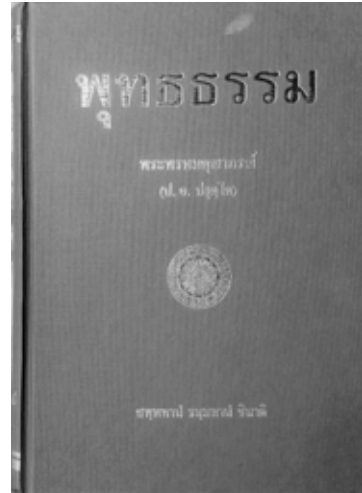
ecclesiastical land of Nyanavesakavan Temple, under the supervision of Somdet Phra Buddhaghosacariya (Prayudh Payutto). This lot of land is provided by Suphorn Wanichkul (the Chairman of the Phraphutthamingmongkhon Sattha 45 Foundation, who conducted the Buddha Garden on Mt.Nakkerd construction project) as respect to the monk who have lit the candle of the

Vivekabhavan

Suporn Vanichakul meeting to Phra Brahmaganabhorn (Payudh Payutto) at Nyanavesakavan Temple about twenty years ago

Buddhadhamma book

2

From an engineer; who incessantly sought knowledge and moved to work in Phuket more than thirty years ago, consequent to a monk’s recommendation, Suphorn studied the Dhamma from the book *Buddhadhamma* authored by Phra Dharmapitok (Prayudh Payutto). Once Suphorn’s business turned stable, as respect to the monk, he began jointly propagating *Buddhadhamma* and many other Dharma books and building the Buddhist place as per his address in the ceremony on 2 March 2019 at Vivekabhavan: “I found *Buddhadhamma* of his venerable Prayudh Payutto while I was in Phuket; and began studying the Dhamma from it, especially from Page 193**. Then, I tried to do good things on the path to the complete eradication of the dukha (sufferings). Once I found this piece of land in around 1992, I invited his venerable there. I was determined to donate it in faith, with an intention to be part of the effort in promoting the religion. Therefore, this place is a

Dharma to lead his life to success in both his earthly life and Dharmy life, for the sake of Buddhism and the local community.

Under cooperation from the Buddhist Communities of Nyanavesakavan Temple, namely Dr.Phongsawat Aksornsawat the churchwarden, Phra Khru Sankhapharaphisit (Manot Thammakharuko), DDS Krisana Rohitrattana the chairperson of P.A.Payutto Foundation for Dharma, Charoen Wisitwutthikul a layman who regularly assists the temple, etc. Today, Vivekabhavan the romanistan of Koh Wan Village has been completely renovated; and its land deed handing ceremony was held on 2 March 2019.

An old Buddha Statue found near Donpring Temple

Lumbhini Temple

Raja Temple

Suwannawas Temple

treasure of the Sangha and every Buddhist. I would like to invite everyone to come to temple and jointly maintain it and our institute.”

3

Bangthong sub-district that borders Natoey sub-district where the Vivekabhavan is located can be said to be the “Zone of Dhamma” as there situates four old temples; namely Donpring Temple, Lumbhini Temple (or Lum Temple, built after 1785), Raja Temple (built during the Ayudhya Era

and Suwanawas (or Rae Temple, built around 1768). The sub-district has historical relics and folk stories that attract beholders to learn about the community’s origin and tin, an important export of the country two hundred years ago. This is related to the development of the localities in Phang-nga and Phuket. There is one more old temple in Natoey sub-district called Prachathikaram (Koh Temple) Temple, built around 1776, located at the beginning of the way to Natoey-Khaokluay Road heading towards the

Prachathikaram Temple

Phat Chankaew, a historian and an advisor of The Light of Dharma magazine, is having a dialogue about the history of the temple and the locality with the abbot of Prachathikaram Temple.

Vivekabhavan. The local communities, schools and religion followers can use the information they get from this area for the sake of further study, cultural tourism and the community's education about cultural conservation, including the support of the development of Vivekabhavan to be a warmer, more meaningful and more beneficial Buddhist place of the local community.

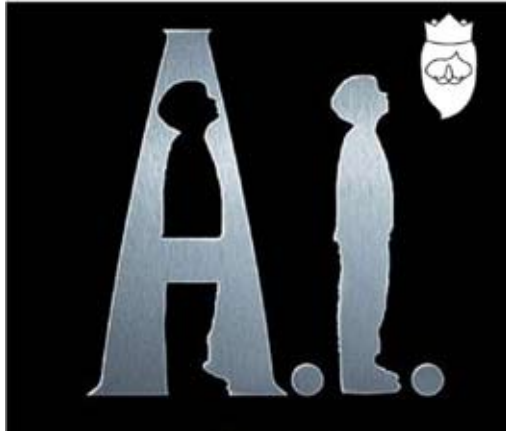
4

The Light of Dharma editorial board would like to invite all the readers and Buddhists who are fond of cultural and historical tourism to visit the Vivekabhavan, a brand new *Romanistan*, and trace the history of the old temples and Buddha statues of this Dharma zone of Bangthong and Natoey sub-districts at least once. It may turn out to be your much memorable minor town tourist experience.

* A khojornkham is a village where monks can raise alms.

** The content of Page 193 of *Buddhadhamma* that Suphorn Wanichakul referred to is said to be “very impressive”. It allegedly made him read the whole book attentively. It says “However, once we truly ponder the teachings of the Buddha, we would find that those who commit good karma would naturally not decide to stop only at the stage of abandoning desires in earthly gains (wealth, status, happiness, praising) that they may acquire since the real kusala dharma is originated by a kusala cause, i.e. alobha, adosa, amoha, so they commit karma with altruism. They free their mind from akusala and give charity to others. They commit karma with loving kindness and compassion. They help other get free from dukha and support harmonious co-existence with friendliness. They commit karma with wisdom so that they would develop knowledge and understanding of everything as it is. They commit karma for the Bodhi and the Dharma to be widely spread and widely adopted by people and the society. This can be deemed the highest level of karma. It is karma for the end of karma according to the aforesaid principle.”

ว่าด้วยความโง่และความฉลาด

คนโง่ ชอบคิดว่าตนฉลาดแล้ว
จึงดักดานอยู่กับความโง่ของตนตามที่เป็น
คนฉลาด ชอบคิดว่าตนโง่
จึงชอบแกล้งโง่ และมักโง่ได้สมปรารถนาในที่สุด
คนเจ้าปัญญา ย่อมเห็นความโง่และความฉลาดที่ซ่อนกันอยู่
และรู้วิธีที่ยกจิตสูงปัญญาอื่นๆ ขึ้นไป
จึงค่อยๆ หายโง่ และเลิกฉลาดโดยลำดับ

THREE LOTUSES

Ignorance and Intelligence

*The foolish think they are smart,
And ignore any self-improvement,
Eventually becoming the permanent hosts of stupidity.
The clever often assume themselves to be ignorant,
And pretend to be what they think;
Gradually, they succumb to ignorance.
The wise perceive hidden ignorance and intelligence,
And evolve along the path to a greater state of wisdom.
Gradually, they free themselves from ignorance and cleverness.*